

Drodzy Czytelnicy,

w związku z uchwaleniem przez Sejm w styczniu 2023 r. zmian, które powodują, że planowany termin wejścia w życie nowelizacji prawa karnego zostanie przesunięty z 14.3.2023 r. na 1.10.2023 r., załączamy aktualizację testu z Kodeksu karnego. Z uwagi na liczne zmiany został on dodany w całości.

Redakcja

Rozdział IV.

Testy z prawa karnego i prawa wykroczeń

1. Test z ustawy z 6.6.1997 r. – Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1138 ze zm.)

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
1.	Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn: a) zabroniony przez ustawę, b) zabroniony przez ustawę pod groźbą kary, c) zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.	c	art. 1 § 1
2.	Czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma: a) nie stanowi przestępstwa, b) może stanowić przestępstwo, o ile jest on zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, c) może stanowić przestępstwo, o ile sąd tak postanowi.	a	art. 1 § 2
3.	Sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu: a) nie podlega karze, b) popełnia przestępstwo, ale sąd może odstąpić od wymierzenia kary, c) nie popełnia przestępstwa.	c	art. 1 § 3
4.	Odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe popełnione przez zaniechanie podlega: a) każdy sprawca, b) ten tylko, kto nie zapobiegł skutkowi, nawet wówczas, gdy nie ciążył na nim prawny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi, c) ten tylko, na kim ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi.	c	art. 2
5.	Jeżeli w czasie orzekania w sprawie karnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa: a) zawsze stosuje się ustawę nową, b) stosuje się ustawę nową, jednak należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy, c) zawsze stosuje się ustawę obowiązującą w chwili popełnienia czynu.	b	art. 4 § 1
6.	Jeżeli według nowej ustawy za czyn objęty wyrokiem nie można orzec kary w wysokości kary orzeczonej, wymierzoną karę: a) obniża się do dolnej granicy zagrożenia przewidzianego za taki czyn w starej ustawie, b) obniża się do połowy ustawowego zagrożenia przewidzianego za taki czyn w starej	c	art. 4 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	ustawie, c) obniża się do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy.		
7.	Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zagrożony karą pozbawienia wolności, wymierzoną karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu zamienna się na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, przyjmując, że jeden miesiąc pozbawienia wolności równa się: a) 30 stawkom dziennym grzywny albo miesiącowi ograniczenia wolności, b) 60 stawkom dziennym grzywny albo 2 miesiącom ograniczenia wolności, c) 90 stawkom dziennym grzywny albo 3 miesiącom ograniczenia wolności.	b	art. 4 § 3
8.	Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zabroniony pod groźbą kary, skazanie: a) nie ulega z tego tytułu zatarciu, b) ulega zatarciu z mocy prawa, c) ulega zatarciu na wniosek skazanego.	b	art. 4 § 4
9.	Ustawę karną polską stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium RP, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym, chyba że: a) prawo państwa, z którym czyn zabroniony był związany, przewiduje karę surowszą, b) prawo państwa, którego obywatelem był sprawca, który popełnił czyn zabroniony, przewiduje karę surowszą, c) umowa międzynarodowa, której RP jest stroną, stanowi inaczej.	c	art. 5
10.	Czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca: a) działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, b) działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo w czasie, w którym skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił, c) działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo w czasie, w którym według zamiaru sprawcy skutek stanowiący znamię czynu zabronionego miał nastąpić.	a	art. 6 § 1
11.	Czyn zabroniony uważa się za popełniony wyłącznie w miejscu, w którym: a) sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić, b) nastąpił skutek stanowiący znamię czynu zabronionego, c) nastąpił skutek stanowiący znamię czynu zabronionego lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.	a	art. 6 § 2
12.	Przestępstwo jest: a) zbrodnią, wykroczeniem albo występkiem, b) zbrodnią albo występkiem, c) występkiem albo wykroczeniem.	b	art. 7 § 1
13.	Zbrodnią jest czyn zabroniony, zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż: a) 3 lata albo karą surowszą, b) 5 lat albo karą surowszą, c) 10 lat albo karą surowszą.	a	art. 7 § 2
14.	Kodeks karny, definiując występki, określa, że jest to czyn zabroniony, zagrożony: a) grzywną powyżej 20 stawek dziennych albo powyżej 5000 zł, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc, b) grzywną powyżej 30 stawek dziennych albo powyżej 5000 zł, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 miesiące, c) grzywną powyżej 30 stawek dziennych albo powyżej 5000 zł, karą ograniczenia wolności przekraczającą miesiąc albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc.	c	art. 7 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
15.	Występek można popełnić: a) umyślnie, a także nieumyślnie, jeżeli ustawa tak stanowi, b) umyślnie, a nigdy nie można popełnić nieumyślnie, c) nieumyślnie, a nigdy nie można popełnić umyślnie.	a	art. 8
16.	Zbrodnię można popełnić: a) tylko umyślnie, b) zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, c) umyślnie, a gdy ustawa tak stanowi, także nieumyślnie.	a	art. 8
17.	Kodeks karny nie przewiduje możliwości popełnienia z zamiarem ewentualnym: a) zbrodni, b) podżegania do występków, c) pomocnictwa do zbrodni.	b	art. 8 i art. 18 § 2 i 3
18.	Czyn zabroniony popełniony jest umyślnie wyłącznie wtedy, gdy sprawca: a) ma zamiar jego popełnienia, tj. chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi, b) ma zamiar jego popełnienia albo – nie mając zamiaru jego popełnienia – popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć, c) ukończył 17 lat, ma zamiar popełnienia czynu albo – nie mając zamiaru jego popełnienia – popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.	a	art. 9 § 1
19.	Czyn popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca: a) popełnia czyn, nie mając zamiaru jego popełnienia, b) popełnia go na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć, c) nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.	c	art. 9 § 2
20.	Czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. Sprawca ponosi surowszą odpowiedzialność, jeżeli następstwo to przewidywał albo mógł przewidzieć. W takim wypadku ustawa uzależnia odpowiedzialność od: a) następstwa czynu zabronionego, b) doświadczenia życiowego sprawcy, c) wieku, doświadczenia życiowego sprawcy oraz od dających się udowodnić następstw czynu zabronionego.	a	art. 9 § 3
21.	Na zasadach określonych w Kodeksie karnym odpowiada: a) ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat, ale w przypadku niektórych przestępstw może również odpowiadać ten, kto dopuścił się ich po ukończeniu 15 lat, b) tylko ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat i w żadnym wypadku nie jest możliwe, aby taką odpowiedzialność ponosił ten, kto tego wieku nie osiągnął, c) tylko ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 18 lat i w żadnym wypadku nie jest możliwe, aby taką odpowiedzialność ponosił ten, kto tego wieku nie osiągnął.	a	art. 10 § 1 i 2
23.	W przypadku gdy sąd orzeka karę wobec osoby, która ukończyła 15 lat, ale nie ukończyła 17 lat, orzeczona kara: a) równa jest karze osoby, która ukończyłaby 17 lat, b) nie może przekroczyć 2/3 górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za	b	art. 10 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	przypisane sprawcy przestępstwo, które nie jest zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności. Sąd może zastosować także nadzwyczajne złagodzenie kary, c) nie może przekroczyć połowy górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo, które nie jest zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności. Sąd może zastosować także nadzwyczajne złagodzenie kary.		
24.	W stosunku do sprawcy, który popełnił występki po ukończeniu 17 lat, lecz przed ukończeniem 18 lat, sąd zamiast kary stosuje środki wychowawcze, lecznicze albo poprawcze przewidziane dla nieletnich, wyłącznie jeżeli: a) okoliczności sprawy oraz stopień rozwoju sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste za tym przemawiają, b) jego rozwój intelektualny oraz warunki osobiste za tym przemawiają, c) jego rozwój intelektualny, postawa w trakcie postępowania oraz warunki osobiste za tym przemawiają.	a	art. 10 § 4
25.	Ten sam czyn może stanowić: a) tylko jedno przestępstwo, b) nie więcej niż 2 przestępstwa, c) kilka przestępstw.	a	art. 11 § 1
26.	Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za: a) wszystkie przestępstwa, których znamiona zostały wyczerpane przez czyn, b) jedno przestępstwo, na podstawie jednego przepisu, który zagrożony jest najwyższą karą, c) jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.	c	art. 11 § 2
27.	Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W takim wypadku sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę: a) najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, b) najłagodniejszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, c) najsurowszą. W takim wypadku nie orzeka się innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.	a	art. 11 § 3
28.	Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, uważa się za jeden czyn zabroniony wyłącznie, jeżeli: a) zachowania te podjęte są wobec tego samego pokrzywdzonego, b) zachowania te podjęte są wobec tego samego pokrzywdzonego, przedmiotem zamachu jest zaś dobro osobiste, c) zachowania te podjęte są w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.	c	art. 12 § 1
29.	Ten, kto w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej albo takiej samej sposobności lub w podobny sposób popełnia dwa lub więcej umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu: a) zawsze odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona wykroczenia, b) zawsze odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa, c) odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa, jeżeli łączna wartość mienia uzasadnia odpowiedzialność za przestępstwo.	c	art. 12 § 2
30.	Kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje, odpowiada za: a) usiłowanie,	a	art. 13 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) przygotowanie, c) podżeganie.		
31.	Za usiłowanie odpowiada ten, kto: a) w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje, b) swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do dokonania czynu zabronionego, które jednak nie następuje, c) swoim zachowaniem zmierza do dokonania czynu zabronionego, które jednak nie następuje.	a	art. 13 § 1
32.	Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Jeżeli sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego, usiłowanie: a) zachodzi, b) nie zachodzi, c) co do zasady, nie zachodzi.	a	art. 13 § 2
33.	Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach: a) dolnego zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, b) połowy zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, c) zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa.	c	art. 14 § 1
34.	Usiłowanie zachodzi także wtedy, gdy sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego; w takim wypadku: a) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może odstąpić od jej wymierzenia, b) sąd może odstąpić od wymierzenia kary, ale nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary, c) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.	c	art. 14 § 2
35.	Kto dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego lub zapobiegł skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego: a) nie podlega karze za usiłowanie, b) nie popełnia przestępstwa, c) podlega karze za usiłowanie, ale z nadzwyczajnym jej złagodzeniem.	a	art. 15 § 1
36.	Jeżeli ustalono, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od usiłowania dokonania przestępstwa, sąd: a) umarza postępowanie, b) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) odstępuje od wymierzenia kary.	a	art. 15 § 1 i art. 17 § 1 pkt 4 KPK
37.	W stosunku do sprawcy usiłowania popełnienia czynu zabronionego, który dobrowolnie starał się zapobiec skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego, sąd: a) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, c) odstępuje od wymierzenia kary.	b	art. 15 § 1 i 2
38.	Gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania, zachodzi: a) usiłowanie,	c	art. 16 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) podżeganie, c) przygotowanie.		
39.	Przygotowanie do popełnienia czynu zabronionego jest karalne: a) w przypadku wszystkich zbrodni, b) w przypadku wszystkich przestępstw popełnionych z zamiarem bezpośrednim, c) tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi.	c	art. 16 § 2
40.	Ten, kto dobrowolnie odstąpił od przygotowania, w szczególności zniszczył przygotowane środki lub zapobiegł skorzystaniu z nich w przyszłości, a w razie wejścia w porozumienie z inną osobą w celu popełnienia czynu zabronionego, jeśli podjął istotne starania zmierzające do zapobieżenia jego dokonaniu: a) podlega karze za przygotowanie, ale w obniżonym wymiarze, b) podlega karze za przygotowanie – w pełnym wymiarze, c) nie podlega karze za przygotowanie.	c	art. 17 § 1
41.	Kto dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego lub zapobiegł skutkowi stanowiącemu zamiar czynu zabronionego, nie podlega karze za usiłowanie. W takim wypadku osoba ta: a) nie podlega również karze za przygotowanie, b) podlega jednak karze za przygotowanie, c) może podlegać karze za przygotowanie.	a	art. 17 § 2
42.	Ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, odpowiada za sprawstwo. Osoba, która kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu: a) również odpowiada za sprawstwo, b) nie odpowiada za sprawstwo, c) nie odpowiada za sprawstwo, ale za podżeganie.	a	art. 18 § 1
43.	Kto wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie czynu zabronionego, odpowiada za: a) podżeganie, b) pomocnictwo, c) sprawstwo.	c	art. 18 § 1
44.	Odpowiada za podżeganie: a) kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie lub środek przewozu, b) kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności udzielając rady lub informacji, c) kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego.	c	art. 18 § 2
45.	Nie odpowiada za pomocnictwo, kto: a) w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, b) chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego, c) w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności udzielając rady lub informacji.	b	art. 18 § 2 i 3
46.	Kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązкови niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie, odpowiada za: a) przygotowanie, b) pomocnictwo, c) sprawstwo.	b	art. 18 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
47.	Sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo: a) w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, b) w granicach połowy górnej granicy zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, c) nie wyższą niż dolna granica kary przewidzianej za sprawstwo.	a	art. 19 § 1
48.	Sąd wymierzając karę za pomocnictwo w popełnieniu przestępstwa: a) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, c) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary tylko wówczas, gdy czyn zabroniony stanowi występki, a nie zbrodnię.	b	art. 19 § 2
49.	Każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności: a) pod warunkiem, że odpowiada przynajmniej jeden z pozostałych współdziałających, b) niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających, c) pod warunkiem, że odpowiadają wszyscy pozostali współdziałający.	b	art. 20
50.	Okoliczności osobiste, wyłączające lub łagodzące albo zaostrzające odpowiedzialność karną, uwzględnia się: a) w stosunku do wszystkich współsprawców, b) tylko co do osoby, której dotyczy, c) co do zasady, tylko co do osoby, której dotyczy.	b	art. 21 § 1
51.	Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znanie czynu zabronionego, współdziałający, który o tej okoliczności wiedział: a) nie podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, b) podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, chyba że okoliczność ta go nie dotyczyła, c) podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, chociażby okoliczność ta go nie dotyczyła.	c	art. 21 § 2
52.	Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znanie czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła. Wobec współdziałającego, którego nie dotyczy ta okoliczność, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary, c) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary.	a	art. 21 § 3
53.	Podżegacz do czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo, którego tylko usiłowano dokonać: a) podlega odpowiedzialności karnej jak za usiłowanie, b) podlega odpowiedzialności karnej jak za dokonanie, c) nie podlega odpowiedzialności karnej.	a	art. 22 § 1
54.	Każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających; współdziałający, który dobrowolnie zapobiegł dokonaniu czynu zabronionego: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie podlega karze, c) podlega karze, ale sąd może zastosować nadzwyczajne jej złagodzenie.	b	art. 23 § 1
55.	W stosunku do współdziałającego, który dobrowolnie starał się zapobiec dokonaniu czynu zabronionego, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary,	a	art. 23 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) odstępuje od wymierzenia kary.		
56.	Kto w celu skierowania przeciwko innej osobie postępowania karnego nakłania ją do popełnienia czynu zabronionego, odpowiada jak za: a) pomocnictwo, b) współsprawstwo, c) podżeganie.	c	art. 24
57.	Nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera zamach na jakiekolwiek dobro chronione prawem, o ile jest to zamach: a) bezpośredni i bezprawny, b) nieuzasadniony i bezprawny, c) nieuzasadniony, bezprawny oraz niedający się odeprzeć w inny sposób.	a	art. 25 § 1
58.	W razie przekroczenia granic obrony koniecznej, w szczególności gdy sprawca zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, sąd: a) stosuje obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może odstąpić od jej wymierzenia, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może odstąpić od jej wymierzenia, c) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.	c	art. 25 § 2
59.	Kto przekracza granice obrony koniecznej, odpierając zamach polegający na wdarciu się do mieszkania, lokalu, domu albo na przylegający do nich ogrodzony teren: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie podlega karze, chyba że przekroczenie granic obrony koniecznej było rażące, c) nigdy nie podlega karze.	b	art. 25 § 2a
60.	Kto przekracza granice obrony koniecznej pod wpływem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu: a) nie popełnia przestępstwa, b) popełnia przestępstwo, ale sąd obligatoryjnie stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) nie podlega karze.	c	art. 25 § 3
61.	Nie podlega karze, kto: a) przekracza granice obrony koniecznej pod wpływem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu, b) przekracza granice stanu wyższej konieczności, c) przekracza granice ostatecznej potrzeby.	a	art. 25 § 3
62.	Nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli: a) niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego lub też gdy dobro poświęcone nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego, b) niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość oczywiście niższą od dobra ratowanego, c) niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą lub niewiele wyższą od dobra ratowanego.	a	art. 26 § 1 i 2
63.	W przypadku przekroczenia granic stanu wyższej konieczności sąd: a) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, c) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary ani odstąpić od jej wymierzenia.	b	art. 26 § 3
64.	Nie popełnia przestępstwa także ten, kto, ratując dobro chronione prawem w warunkach stanu wyższej konieczności, poświęca dobro, które nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego. Jeżeli sprawca poświęca dobro, które	b	art. 26 § 2 i 4

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	ma szczególny obowiązek chronić nawet z narażeniem się na niebezpieczeństwo osobiste: a) przepis ten stosuje się, b) przepisu tego nie stosuje się, c) przepisu tego nie stosuje się wyłącznie w przypadku funkcjonariusza publicznego.		
65.	Nie popełnia przestępstwa z uwagi na wyłączenie bezprawności ten, kto: a) działa w celu przeprowadzenia eksperymentu ekonomicznego, jeżeli spodziewana korzyść ma istotne znaczenie gospodarcze, a oczekiwanie jej osiągnięcia, celowość oraz sposób przeprowadzenia eksperymentu są zasadne w świetle aktualnego stanu wiedzy, b) dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność, c) dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności.	a	art. 27 § 1
66.	Ten, kto pozostaje w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie popełnia umyślnie czynu zabronionego, c) popełnia czyn zabroniony.	a	art. 28 § 1
67.	Sprawca, który dopuszcza się czynu w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność stanowiąca znamię czynu zabronionego, od której zależy łagodniejsza odpowiedzialność: a) nie podlega karze, b) nie popełnia czynu zabronionego, c) odpowiada na podstawie przepisu przewidującego łagodniejszą odpowiedzialność.	c	art. 28 § 2
68.	W przypadku, gdy sprawca dopuszcza się czynu zabronionego w nieusprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie podlega karze, c) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.	c	art. 29
69.	Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę: a) nie popełnia przestępstwa, b) zachodzi podstawa do odstąpienia od wymierzenia kary, c) zachodzi podstawa do nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 29
70.	Nie popełnia przestępstwa, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności. Jeżeli jednak błąd sprawcy jest nieusprawiedliwiony: a) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) sąd stosuje jedynie nadzwyczajne złagodzenie kary, c) osoba taka popełnia przestępstwo, sąd zaś nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 30
71.	Osoba, która z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych nie mogła w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem: a) nie popełnia przestępstwa, b) popełnia przestępstwo, c) popełnia przestępstwo, ale nie może zostać ukarana.	a	art. 31 § 1
72.	Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa zdolność sprawcy do rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd: a) ma obowiązek odstąpić od wymierzenia kary, b) zawsze stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary,	c	art. 31 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.		
73.	Nie popełnia przestępstwa, kto, z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych, nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. Gdy sprawca wprowadził się w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał albo mógł przewidzieć, powyższe przepisy: a) mają zastosowanie, b) nie mają zastosowania, c) mają zastosowanie wyłącznie co do sprawcy, który w chwili czynu ukończył 21 lat.	b	art. 31
74.	Grzywna: a) jest karą, b) jest karą, o ile zostanie orzeczona łącznie z karą ograniczenia wolności, c) nie jest karą.	a	art. 32 pkt 1
75.	Grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi: a) 5, b) 10, c) 30.	b	art. 33 § 1
76.	Grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najwyższa liczba stawek wynosi: a) 150, b) 360, c) 540.	c	art. 33 § 1
78.	Sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności: a) wyłącznie, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i gdy korzyść majątkową osiągnął, b) jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął, c) jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści osobistej lub gdy korzyść osobistą osiągnął.	b	art. 33 § 2
79.	Ustalając stawkę dzienną wymierzanej grzywny, sąd: a) bierze pod uwagę wyłącznie dochody sprawcy i jego możliwości zarobkowe, b) bierze pod uwagę wyłącznie dochody sprawcy i jego możliwości zarobkowe, a tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach także jego warunki rodzinne, c) bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.	c	art. 33 § 3
80.	Wysokość jednej stawki dziennej grzywny: a) nie może być niższa od 10 zł, ani też przekraczać 2000 zł, b) nie może być niższa od 50 zł, ani też przekraczać 1000 zł, c) nie może być niższa od 250 zł, ani też przekraczać 3000 zł.	a	art. 33 § 3
81.	Karę ograniczenia wolności wymierza się: a) w latach, b) w miesiącach i latach, c) w miesiącach.	b	art. 34 § 1
82.	Dolna granica kary ograniczenia wolności wynosi: a) miesiąc, b) 2 miesiące,	a	art. 34 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) 3 miesiące.		
83.	Górna granica kary ograniczenia wolności wynosi: a) 12 miesięcy, b) 3 miesiące, c) 2 lata.	c	art. 34 § 1
84.	Kara ograniczenia wolności orzeczona wobec sprawcy, który nie jest żołnierzem, nie może polegać na: a) obowiązku wykonywania odpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny wskazany przez sąd, b) obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, c) potrąceniu od 10% do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd.	a	art. 34 § 1a w zw. z art. 323 § 1
86.	W czasie odbywania kary ograniczenia wolności skazany: a) może bez zgody sądu zmieniać miejsce stałego pobytu, b) nigdy nie może zmieniać miejsca stałego pobytu, c) nie może bez zgody sądu zmieniać miejsca stałego pobytu.	c	art. 34 § 2 pkt 1
87.	Kara ograniczenia wolności polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne jest wykonywana w wymiarze: a) od 20 do 40 godzin w stosunku tygodniowym, b) od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym, c) od 10 do 20 godzin w stosunku miesięcznym.	b	art. 35 § 1
88.	Potrącenie wynagrodzenia za pracę może być orzeczone wobec osoby zatrudnionej. Potrąceniu, na cel społeczny wskazany przez sąd, ulega: a) od 15 do 35% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym, b) od 25 do 75% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym, c) od 10 do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym.	c	art. 35 § 2 w zw. z art. 34 § 1a pkt 4
89.	Kara pozbawienia wolności trwa: a) najkrócej rok, najdłużej 30 lat i wymierza się ją w latach, b) najkrócej 6 miesięcy, najdłużej 25 lat i wymierza się ją w miesiącach i latach, c) najkrócej miesiąc, najdłużej 15 lat i wymierza się ją w miesiącach i latach.	c	art. 37
90.	Co do zasady, jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od: a) 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek, b) 4 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 150 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek, c) 5 miesięcy i grzywnę nie niższą od 150 stawek dziennych, chyba że równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.	a	art. 37a § 1
91.	W sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi mniej niż 10 lat, sąd może orzec jednocześnie: a) karę pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 3 miesiące, oraz karę ograniczenia wolności do roku, b) karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2, c) karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do roku.	b	art. 37b
92.	W powyższym przypadku, w pierwszej kolejności wykonuje się karę:	b	art. 37b

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) pozbawienia wolności – zawsze, b) pozbawienia wolności, chyba że ustawa stanowi inaczej, c) ograniczenia wolności, chyba że ustawa stanowi inaczej.		
93.	Kara nadzwyczajnie obostrzona nie może przekroczyć: a) 640 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 25 lat pozbawienia wolności, b) 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności, c) 360 stawek dziennych grzywny, 12 miesięcy ograniczenia wolności albo 10 lat pozbawienia wolności.	b	art. 38 § 2
94.	Jeżeli ustawa przewiduje obniżenie górnej granicy ustawowego zagrożenia, kara wymierzona za przestępstwo zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności nie może przekroczyć 25 lat pozbawienia wolności, a za przestępstwo zagrożone karą 25 lat pozbawienia wolności – nie może przekroczyć: a) 10 lat pozbawienia wolności, b) 15 lat pozbawienia wolności, c) 20 lat pozbawienia wolności.	c	art. 38 § 3
95.	Środkiem karnym nie jest: a) świadczenie pieniężne, b) zobowiązanie skazanego do poddania się leczeniu odwykowemu, c) zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej.	b	art. 39
96.	Środkiem karnym nie jest: a) zakaz wstępu na imprezę masową, b) przepadek, c) nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym.	b	art. 39
97.	Pozbawienie praw publicznych jest: a) środkiem zabezpieczającym, b) środkiem karnym, c) karą.	b	art. 39
98.	Środkiem karnym jest: a) pozbawienie praw publicznych, b) elektroniczna kontrola miejsca pobytu, c) pobyt w zakładzie psychiatrycznym.	a	art. 39 pkt 1
99.	Środkiem karnym nie jest: a) świadczenie pieniężne, b) zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub z opieką nad nimi, c) pozbawienie praw rodzicielskich.	c	art. 39 pkt 2a i 7 <i>a contrario</i>
100.	Środkiem karnym jest: a) grzywna, b) zakaz wstępu na imprezę masową, c) nakaz wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.	b	art. 39 pkt 2c
101.	Środkiem karnym jest: a) kara cielesna, b) nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, c) pozbawienie praw rodzicielskich.	b	art. 39 pkt 2e
102.	Orzeczona przez sąd nawiązka: a) jest karą,	c	art. 32 i art. 39

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) jest środkiem karnym, c) nie jest ani karą, ani środkiem karnym.		<i>a contrario</i>
104.	Pozbawienie praw publicznych: a) co do zasady, nie obejmuje utraty czynnego i biernego prawa wyborczego do organu samorządu zawodowego lub gospodarczego, b) nie obejmuje utraty czynnego i biernego prawa wyborczego do organu samorządu zawodowego lub gospodarczego, c) obejmuje utratę czynnego i biernego prawa wyborczego do organu samorządu zawodowego lub gospodarczego.	c	art. 40 § 1
105.	Pozbawienie praw publicznych: a) powoduje utratę posiadanego stopnia wojskowego i powrót do stopnia szeregowego, b) może powodować utratę posiadanego stopnia wojskowego i powrót do stopnia szeregowego, c) nie powoduje utraty posiadanego stopnia wojskowego.	a	art. 40 § 1
106.	Środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych może zostać orzeczony, jeżeli sprawca dopuścił się: a) dowolnego przestępstwa popełnionego z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, b) przestępstwa popełnionego z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, jeżeli skazano go na karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata, c) zbrodni.	b	art. 40 § 2 pkt 1
107.	Jeżeli dalsze prowadzenie określonej działalności gospodarczej zagraża istotnym dobrom chronionym prawem, sąd w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem takiej działalności: a) może orzec zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej, b) orzeka zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej, c) może zawiesić prawo wykonywania określonej działalności gospodarczej na czas nieokreślony.	a	art. 41 § 2
108.	W przypadku skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym przemocy przeciwko osobie najbliższej, sąd: a) może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, b) orzeka zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, c) orzeka również obligatoryjnie zakaz kontaktowania się z określonymi osobami lub zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu.	a	art. 41a § 1
109.	Orzekając środek karny w postaci zakazu zbliżania się do określonych osób, sąd: a) wskazuje odległość od osób chronionych, którą skazany obowiązany jest zachować, wyłącznie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, b) wskazuje odległość od osób chronionych, którą skazany obowiązany jest zachować, wyłącznie na wniosek tych osób, c) wskazuje odległość od osób chronionych, którą skazany obowiązany jest zachować.	c	art. 41a § 4
110.	Jeżeli przestępstwo zostało popełnione w związku z imprezą masową lub w razie skazania za występki o charakterze chuligańskim, a udział sprawcy w imprezach masowych zagraża dobrom chronionym prawem, sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową: a) obligatoryjnie, b) fakultatywnie, c) wyłącznie na wniosek.	b	art. 41b § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
111.	Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową za czyn popełniony w związku z masową imprezą sportową, sąd może orzec obowiązek przebywania skazanego w czasie trwania niektórych imprez masowych objętych zakazem w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu: a) z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego, b) pod nadzorem Policji, c) bez zastosowania systemu dozoru elektronicznego.	a	art. 41b § 3
112.	Środek karny w postaci zakazu wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych: a) obejmuje uczestnictwo w loteriach promocyjnych, b) nie obejmuje uczestnictwa w loteriach promocyjnych, c) obejmuje uczestnictwo w loteriach promocyjnych, określonych w przepisach szczególnych.	b	art. 41c § 1
113.	Sąd może orzec zakaz wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych: a) w razie skazania za każde przestępstwo skarbowe, b) wyłącznie w razie skazania za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu związane z zarządzaniem gier hazardowych, c) w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z zarządzaniem gier hazardowych lub udziałem w nich.	c	art. 41c § 2
114.	Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę: a) zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, b) nie daje rękojmi zachowania bezpieczeństwa, c) jest znacząco utrudnione.	a	art. 42 § 1
115.	Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 KK lub jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173 KK, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 lub w art. 355 § 2 KK był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia : a) obligatoryjnie – bez żadnych wyjątków, b) zawsze, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, c) fakultatywnie.	b	art. 42 § 3
116.	Pozbawienie praw publicznych oraz zakaz wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym orzeka się: a) w latach – od roku do 7 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej, b) w latach – od roku do 10 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej, c) w latach – od roku do 5 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej.	b	art. 43 § 1
117.	Zakaz wstępu na imprezę masową orzeka się: a) zawsze w latach – od roku do 10 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej, b) w latach – od roku do 10 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej, c) w latach – od 2 do 6 lat, o ile ustawa nie stanowi inaczej.	c	art. 43 § 1
118.	Kodeks karny nie przewiduje możliwości orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych: a) w rozmiarze 6 lat, b) w rozmiarze 8 lat i 6 miesięcy, c) na zawsze.	b	art. 43 § 1 i art. 42 § 2 i 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
119.	Pozbawienie praw publicznych obowiązuje od: a) wydania orzeczenia przez sąd I instancji, b) uprawomocnienia się orzeczenia, c) daty wskazanej w orzeczeniu przez sąd.	b	art. 43 § 2
120.	Okres, na który orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów: a) biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, jeżeli kara ta nie przekracza 6 miesięcy, b) nie biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, chociażby orzeczonej za inne przestępstwo, c) biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, ale tylko wtedy, gdy orzeczono ją za inne przestępstwo, aniżeli to, za które orzeczono zakaz.	b	art. 43 § 2a
121.	Okres, na który orzeczono pozbawienie praw publicznych za dane przestępstwo, nie biegnie: a) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności za to przestępstwo, b) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, chociażby orzeczonej za inne przestępstwo, c) w czasie wykonywania innego środka karnego.	a	art. 43 § 2b
124.	Sąd, uznając za celowe orzeczenie pozbawienia lub ograniczenia praw rodzicielskich lub opiekuńczych w razie popełnienia przestępstwa na szkodę małoletniego lub we współdziałaniu z nim: a) zawiadamia o tym właściwy sąd rodzinny, b) orzeka wyłącznie ograniczenie praw rodzicielskich, c) orzeka pozbawienie lub ograniczenie praw rodzicielskich.	a	art. 43c
125.	Przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, jest: a) zawsze obligatoryjny, b) zawsze fakultatywny, c) fakultatywny, a obligatoryjny w wypadkach wskazanych w ustawie.	c	art. 44 § 2
126.	Jeżeli orzeczenie przepadku przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, byłoby niewspółmierne do wagi popełnionego czynu, sąd zamiast przepadku może orzec: a) świadczenie pieniężne na rzecz stowarzyszenia zajmującego się pomocą charytatywną, b) nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, c) nawiązkę na rzecz Skarbu Państwa.	c	art. 44 § 3
127.	Jeżeli orzeczenie przepadku przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, nie jest możliwe, sąd może orzec przepadek równowartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa lub przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Jeżeli przedmioty te podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu: a) przepadku przedmiotów nie orzeka się, b) możliwe jest orzeczenie ich przepadku, c) możliwe jest orzeczenie ich przepadku, ale tylko w sytuacjach określonych w ustawie.	a	art. 44 § 4 i 5
128.	W przypadku skazania za przestępstwo polegające na naruszeniu zakazu wytwarzania, posiadania, obrotu, przesyłania, przenoszenia lub przewozu określonych przedmiotów sąd o ich przepadku orzeka: a) obligatoryjnie, b) fakultatywnie, c) fakultatywnie, a w przypadkach określonych w ustawie również obligatoryjnie.	c	art. 44 § 6
129.	Jeżeli przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa, nie stanowią własności sprawcy, sąd:	c	art. 44 § 7

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) w ogóle nie może orzec ich przypadku, b) może orzec ich wypadek tylko za zgodą właściciela, c) może orzec ich wypadek tylko w wypadkach wskazanych w ustawie.		
130.	Sąd może orzec wypadek przedsiębiorstwa stanowiącego własność sprawcy albo jego równowartości, jeżeli przedsiębiorstwo służyło do popełnienia tego przestępstwa lub ukrycia osiągniętej z niego korzyści, w razie skazania za przestępstwo, z którego popełnienia sprawca: a) osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową znacznej wartości, b) osiągnął, bezpośrednio, korzyść majątkową wielkiej wartości, c) mógł osiągnąć korzyść majątkową znacznej wartości.	a	art. 44a § 1
133.	W razie skazania za przestępstwo, z którego popełnienia została osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa znacznej wartości, albo przestępstwo, z którego została lub mogła zostać osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa, zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica jest nie niższa niż 5 lat, lub popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa za korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa uważa się mienie, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w okresie: a) 3 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania prawomocnego wyroku, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny, b) 5 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny, c) 5 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku; dowód przeciwny jest niedopuszczalny.	b	art. 45 § 2
134.	Jeżeli mienie stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, o którym mowa powyżej, zostało przeniesione na osobę fizyczną, prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym, uważa się, że rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby lub jednostki oraz przysługujące jej prawa majątkowe należą do: a) sprawcy, chyba że na podstawie okoliczności towarzyszących ich nabyciu nie można było przypuszczać, że mienie to, chociażby pośrednio, pochodziło z czynu zabronionego, b) sprawcy – zawsze, c) osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, na które sprawca przeniósł (faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym) mienie stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa.	a	art. 45 § 3
135.	W przypadku orzeczenia przypadku w odniesieniu do współwłasności orzeka się: a) wypadek udziału należącego do sprawcy, b) wypadek całej rzeczy objętej współwłasnością, c) wypadek udziału należącego do sprawcy lub wypadek równowartości tego udziału.	c	art. 45 § 5
136.	W przypadku skazania sąd orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego (z wyjątkiem przepisów o możliwości zasądzenia renty), obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę: a) na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej, b) wyłącznie na wniosek pokrzywdzonego, c) z urzędu.	a	art. 46 § 1
137.	Jeżeli orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest znacznie utrudnione, sąd może orzec na rzecz pokrzywdzonego zamiast tego obowiązku: a) świadczenie pieniężne w wysokości do 200 000 zł, b) odszkodowanie równe podwójnej wartości wyrządzonej szkody, c) nawiązkę w wysokości do 200 000 zł.	c	art. 46 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
138.	W przypadku skazania sprawcy za umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu albo za inne przestępstwo umyślne, którego skutkiem jest śmierć człowieka, ciężki uszczerbek na zdrowiu, naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, nawiązkę orzeka się: a) na rzecz instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej, wpisanej do wykazu prowadzonego przez Ministra Sprawiedliwości, której podstawowym zadaniem lub celem statutowym jest spełnianie świadczeń na cele bezpośrednio związane z ochroną zdrowia, z przeznaczeniem na ten cel fakultatywnie, b) obligatoryjnie, c) fakultatywnie, na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.	c	art. 47 § 1
139.	W razie skazania sprawcy za umyślne przestępstwo przeciwko środowisku sąd orzeka, a w wypadku skazania sprawcy za nieumyślne przestępstwo przeciwko środowisku sąd może orzec, nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, o którym mowa w ustawie z 27.4.2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w wysokości: a) 1000 do 1 000 000 zł, b) od 10 000 do 10 000 000 zł, c) od 100 000 do 100 000 000 zł.	b	art. 47 § 2
140.	Z części ogólnej Kodeksu Karnego wynika, że górną granicą orzekanej przez sąd nawiązki jest kwota: a) 20 000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej, b) 50 000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej, c) 100 000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej.	c	art. 48
141.	Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie: a) kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, b) kształtowania świadomości prawnej skazanego, c) prawidłowego kształtowania świadomości prawnej skazanego oraz osób, które mogą się o wyroku dowiedzieć.	a	art. 53 § 1
142.	Rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Są to okoliczności, które przy wymierzeniu kary sąd: a) uwzględnia, b) może, ale nie musi uwzględnić, c) uwzględnia, o ile miały one bezpośredni wpływ na zachowanie sprawcy.	a	art. 53 § 2
145.	Wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem przy wymierzaniu przez sąd kary: a) są brane pod uwagę, o ile są pozytywne, b) są brane pod uwagę, c) nie są brane pod uwagę.	a	art. 53 § 3
146.	Wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby: a) kara odniosła skutek, który nie wpłynie na życie jego bliskich, b) kara nie uniemożliwiła mu w przyszłości prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, c) sprawcę wychować.	c	art. 54 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
147.	Wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa ukończył 17, ale nie ukończył 18 lat, nie orzeka się kary: a) 15 lat pozbawienia wolności, b) 25 lat pozbawienia wolności, c) dożywotniego pozbawienia wolności.	c	art. 54 § 2 w zw. z art. 10 § 1 i 2
148.	Kary dożywotniego pozbawienia wolności nie orzeka się wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie ukończył: a) 18 lat, b) 21 lat, c) 24 lat.	a	art. 54 § 2
149.	Okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się: a) wobec wszystkich oskarżonych w tym samym procesie, b) tylko co do osoby, której dotyczy, c) co do zasady, tylko co do osoby, której dotyczy.	b	art. 55
150.	Jeżeli zachodzi kilka niezależnych od siebie podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sąd: a) ma obowiązek nadzwyczajnie złagodzić karę, b) może najwyżej dwukrotnie karę nadzwyczajnie złagodzić, c) może tylko jeden raz nadzwyczajnie złagodzić karę, biorąc pod uwagę łącznie zbiegające się podstawy łagodzenia.	c	art. 57 § 1
151.	Jeżeli zachodzi kilka niezależnych od siebie podstaw do nadzwyczajnego obostrzenia kary, sąd: a) może tylko jeden raz nadzwyczajnie obostrzyć karę, biorąc pod uwagę łącznie zbiegające się podstawy obostrzenia, b) może najwyżej dwukrotnie karę nadzwyczajnie złagodzić, c) ma obowiązek nadzwyczajnie obostrzyć karę.	a	art. 57 § 1
152.	Jeżeli zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i nadzwyczajnego obostrzenia kary, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie albo nadzwyczajne obostrzenie kary, b) nie może zastosować nadzwyczajnego obostrzenia kary, c) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 57 § 2
153.	Skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo: a) w granicach ustawowego zagrożenia, przewidzianego dla danego typu przestępstwa, b) w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, c) w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.	b	art. 57a § 1
154.	Skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W takim wypadku sąd, co do zasady, orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, chyba że orzekł obowiązek naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. 46 KK. Jeżeli pokrzywdzony nie został ustalony, sąd: a) nie może orzec nawiązki, b) może orzec nawiązkę na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, c) orzeka nawiązkę na rzecz instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej, wpisanej do wykazu prowadzonego przez Ministra Sprawiedliwości, której podstawowym zadaniem lub celem statutowym jest spełnianie świadczeń na określony cel społeczny, bezpośrednio związany z ochroną dobra naruszonego lub zagrożonego przestępstwem, za które skazano sprawcę, z przeznaczeniem na ten cel.	b	art. 57a § 1 i 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
155.	Jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy: a) inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, b) oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, c) prokurator złoży taki wniosek.	a	art. 58 § 1
156.	Kary ograniczenia wolności, w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, nie orzeka się, jeżeli: a) stan zdrowia oskarżonego lub jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przekonanie, że oskarżony nie wykona tego obowiązku, b) sąd wymierza również grzywnę do 100 stawek dziennych, c) sąd orzeka również nawiązkę.	a	art. 58 § 2a
157.	Jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat albo karą łagodniejszego rodzaju i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli: a) orzeka równocześnie środek karny, b) postawa oskarżonego wskazuje na to, że cele kary zostaną osiągnięte również bez jej wymierzenia, c) orzeka równocześnie środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, a cele kary zostaną w ten sposób spełnione.	c	art. 59
158.	Wymierzając karę młodocianemu, sąd: a) zawsze stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, c) ma obowiązek zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale tylko wtedy, gdy sprawca pojednał się z pokrzywdzonym.	b	art. 60 § 1
159.	Jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) odstępuje od wymierzenia kary.	a	art. 60 § 2 pkt 1
160.	Jeżeli sprawca czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) odstępuje od wymierzenia kary.	a	art. 60 § 2 pkt 2
161.	Jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem, sąd: a) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, b) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary.	a	art. 60 § 2 pkt 3
162.	Jeżeli sprawca współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, sąd: a) z urzędu może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie, b) może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ale nie może warunkowo zawiesić jej wykonania, c) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie.	c	art. 60 § 3
163.	Na wniosek prokuratora sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary,	b	art. 60 § 4

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a nawet warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznane dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej: a) 3 lat pozbawienia wolności, b) 5 lat pozbawienia wolności, c) 10 lat pozbawienia wolności.		
164.	W opisanym powyżej przypadku sąd (jeżeli uzna, że pomimo niewykonania kary sprawca nie popełni ponownie przestępstwa), wymierzając karę pozbawienia wolności do 5 lat może warunkowo zawiesić jej wykonanie na okres próby wynoszący do: a) 10 lat, b) 5 lat, c) 2 lat.	a	art. 60 § 5
	Nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku czynu będącego zbrodnią zagrożoną karą co najmniej 25 lat pozbawienia wolności polega na tym, że sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od: a) 8 lat, b) połowy dolnej granicy ustawowego zagrożenia, c) 3/4 dolnej granicy ustawowego zagrożenia.	a	art. 60 § 6 pkt 1
165.	Nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku czynu będącego zbrodnią zagrożoną karą poniżej 25 lat pozbawienia wolności polega na tym, że sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od: a) 7 lat i 11 miesięcy do 15 lat, b) roku do 8 lat, c) 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia.	c	art. 60 § 6 pkt 2
166.	Nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku czynu stanowiącego występki (przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności nie niższa od roku) polega na tym, że sąd wymierza: a) karę pozbawienia wolności nie niższą niż 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia, b) karę pozbawienia wolności nie niższą od połowy dolnej granicy ustawowego zagrożenia, c) grzywnę, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności.	c	art. 60 § 6 pkt 3
167.	Jeżeli czyn stanowi występki (przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności niższa od roku), sąd orzekając nadzwyczajne złagodzenie kary wymierza: a) grzywnę albo karę ograniczenia wolności, b) grzywnę, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności, c) karę pozbawienia wolności nie niższą od 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia.	a	art. 60 § 6 pkt 4
168.	Sąd może odstąpić od wymierzenia kary w wypadkach przewidzianych w ustawie oraz w wypadku określonym w art. 60 § 3 KK, zwłaszcza gdy: a) rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, b) przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa, c) rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, a przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa.	c	art. 61 § 1
169.	Sąd, odstępując od wymierzenia kary: a) odstępuje również od wymierzenia jedynie środka karnego, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe, b) może również odstąpić od wymierzenia środka karnego, nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz przepadku, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe, c) odstępuje również od wymierzenia środka karnego, nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz przepadku, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe.	b	art. 61 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
170.	Orzekając karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, sąd: a) zawsze określa rodzaj i typ zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę, b) nie może określić rodzaju i typu zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę, c) może określić rodzaj i typ zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę.	c	art. 62
171.	Na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się: a) jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, 2 dniom kary ograniczenia wolności lub 2 dziennym stawkom grzywny, b) jednemu dniowi kary pozbawienia lub ograniczenia wolności lub 2 dziennym stawkom grzywny, c) jednemu dniowi kary pozbawienia lub ograniczenia wolności lub 5 dziennym stawkom grzywny.	a	art. 63 § 1
172.	Jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd: a) może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, b) wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, c) wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.	b	art. 64 § 1
173.	Jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach opisanych w art. 64 § 1 KK, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do: a) górnej granicy ustawowego zagrożenia – nie dotyczy to zbrodni, b) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego dwukrotnie – dotyczy to również zbrodni, c) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę – nie dotyczy to zbrodni.	c	art. 64 § 2 i 3
175.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest niedopuszczalne wobec sprawcy czynu, który: a) był poprzednio karany za przestępstwo nieumyślne, b) był poprzednio karany za przestępstwo umyślne, c) nie naprawił szkody.	b	art. 66 § 1
176.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego nie jest stosowane wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą: a) 3 lata pozbawienia wolności, b) 5 lat pozbawienia wolności, c) 10 lat pozbawienia wolności.	b	art. 66 § 2
177.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego następuje na okres próby, który wynosi: a) od 3 miesięcy do 2 lat, b) od 6 miesięcy do 5 lat, c) od roku do 3 lat.	c	art. 67 § 1
178.	Warunkowe umorzenie postępowania karnego następuje na okres próby, który wynosi	b	art. 67 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	od roku do 3 lat i biegnie od: a) wydania orzeczenia przez sąd I instancji, b) uprawomocnienia się orzeczenia, c) doręczenia orzeczenia sprawcy.		
179.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może w okresie próby oddać sprawcę wyłącznie pod dozór: a) kuratora lub opiekuna, b) kuratora lub osoby godnej zaufania, c) kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.	c	art. 67 § 2
180.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów na okres: a) do 2 lat, b) do 3 lat, c) do 5 lat.	a	art. 67 § 3
181.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd nie może: a) nałożyć na sprawcę obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, b) orzec przepadku, c) orzec wobec sprawcy obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.	c	art. 67 § 3
182.	Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może orzec wobec sprawcy: a) obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, b) obowiązek wykonywania pracy zarobkowej, c) świadczenia pieniężne.	c	art. 67 § 3
183.	Podjęcie postępowania warunkowo umorzonego jest obligatoryjne, jeżeli sprawca: a) po wydaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, lecz przed jego uprawomocnieniem się, rażąco naruszał porządek prawny, a w szczególności, gdy w tym czasie popełnił przestępstwo, b) w okresie próby popełnił jakiegokolwiek przestępstwo, za które został prawomocnie skazany, c) w okresie próby popełnił umyślne przestępstwo, za które został prawomocnie skazany.	c	art. 68 § 1
184.	Jeżeli sprawca po wydaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, lecz przed jego uprawomocnieniem się, rażąco narusza porządek prawny, a w szczególności gdy w tym czasie popełnił przestępstwo, sąd: a) może podjąć postępowanie karne, b) obligatoryjnie podejmuje postępowanie karne, c) podejmuje postępowanie karne wyłącznie na wniosek prokuratora.	a	art. 68 § 3
185.	Warunkowo umorzonego postępowania karnego nie można podjąć później niż w ciągu: a) miesiąca od zakończenia okresu próby, b) 3 miesięcy od zakończenia okresu próby, c) 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.	c	art. 68 § 4
186.	Warunkowo zawiesić można karę: a) pozbawienia wolności, b) ograniczenia wolności, c) grzywny.	a	art. 69 § 1
187.	Jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, sąd może warunkowo	a	art. 69 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym: a) roku, b) 3 lat, c) 5 lat.		
188.	Wobec sprawcy występkę o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 KK sąd: a) może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach, b) nie może warunkowo zawiesić wykonania kary, c) może warunkowo zawiesić wykonanie kary, jeśli sprawca naprawi wyrządzoną szkodę.	a	art. 69 § 4
189.	Zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi, co do zasady: a) od 2 do 5 lat, b) od roku do 5 lat, c) od roku do 3 lat.	c	art. 70 § 1
190.	W wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego okres próby wynosi: a) od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku, b) od 2 do 5 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku, c) od 3 do 5 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku.	b	art. 70 § 2 w zw. z art. 70 § 1
191.	Zawieszając wykonanie kary, sąd może orzec grzywnę, jeżeli jej wymierzenie obok kary pozbawienia wolności na innej podstawie nie jest możliwe. Grzywnę można wymierzyć: a) w pełnej wysokości, b) w wysokości do 240 stawek dziennych, c) w wysokości do 360 stawek dziennych.	a	art. 71 § 1
192.	Zawieszając wykonanie kary, przy braku innych podstaw do orzeczenia grzywny, sąd może wymierzyć grzywnę. W razie zarządzenia wykonania kary, orzeczona na tej podstawie grzywna: a) nie podlega wykonaniu. Kara pozbawienia wolności ulega skróceniu o okres odpowiadający połowie liczby uiszczonych stawek dziennych grzywny, z zaokrągleniem w górę do pełnego dnia, b) podlega wykonaniu. Kara pozbawienia wolności ulega skróceniu o okres odpowiadający liczbie uiszczonych stawek dziennych grzywny, z zaokrągleniem w górę do pełnego dnia, c) podlega wykonaniu. Kara pozbawienia wolności nie ulega w takim wypadku skróceniu.	a	art. 71 § 2
193.	W przypadku zawieszenia wykonania kary, dozór jest obowiązkowy wobec: a) sprawcy, który w chwili czynu miał w stopniu znacznym ograniczoną poczytalność, b) sprawcy przestępstwa popełnionego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych, c) sprawcy, który dopuścił się przestępstwa w związku z używaniem środków odurzających.	b	art. 73 § 2
194.	Zawieszając wykonanie kary, sąd jest zobowiązany oddać pod dozór: a) każdego sprawcę przestępstwa umyślnego, b) młodocianego sprawcę przestępstwa umyślnego, c) młodocianego sprawcę przestępstwa umyślnego, jak też młodocianego sprawcę przestępstwa nieumyślnego.	b	art. 73 § 2
195.	Jeżeli skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania: a) sąd zarządza wykonanie kary; zarządzenie wykonania kary nie może nastąpić później niż w ciągu roku od zakończenia okresu próby, b) sąd może zarządzić wykonanie kary; zarządzenie wykonania kary nie może nastąpić	a	art. 75 § 1 i 4

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, c) sąd zarządza wykonanie kary tylko wówczas, gdy sprawca nie jest młodociany; zarządzenie wykonania kary nie może nastąpić później niż w ciągu 3 miesięcy od zakończenia okresu próby.		
196.	Jeżeli skazany, wobec którego orzeczono zawieszenie wykonania kary w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo (niż podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania), albo jeżeli uchyla się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, środków kompensacyjnych lub przepadku, sąd: a) może zarządzić wykonanie kary, b) zawsze zarządza wykonanie kary, c) zarządza wykonanie kary, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy.	a	art. 75 § 2
197.	Jeżeli okoliczności, o których mowa powyżej, zaistnieją po udzieleniu skazanemu pisemnego upomnienia przez sądowego kuratora zawodowego, sąd: a) może zarządzić wykonanie kary, b) zawsze zarządza wykonanie kary, c) zarządza wykonanie kary, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy.	c	art. 75 § 2a
198.	Jeżeli skazany po wydaniu wyroku, którym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, lecz przed jego uprawomocnieniem się, rażąco narusza porządek prawny, a w szczególności gdy w tym czasie popełnił przestępstwo, sąd: a) może zarządzić wykonanie kary, b) zarządza wykonanie kary, c) zarządza wykonanie kary wyłącznie na wniosek kuratora.	a	art. 75 § 3
199.	Zarządzając wykonanie kary w wypadkach, o których mowa w art. 75 § 2 i 3 KK, sąd: a) nie może skrócić orzeczonej kary w żadnym przypadku, b) może, uwzględniając dotychczasowy przebieg próby, a w szczególności wykonanie nałożonych obowiązków, skrócić orzeczoną karę, nie więcej jednak niż o połowę, c) może, uwzględniając dotychczasowy przebieg próby, a w szczególności wykonanie nałożonych obowiązków, skrócić orzeczoną karę, nie więcej jednak niż o rok.	b	art. 75 § 3a
200.	Zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności: a) nie może nastąpić po upływie okresu próby, b) nie może nastąpić później niż w ciągu 3 miesięcy od zakończenia okresu próby, c) nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.	c	art. 75 § 4
	Jeżeli okoliczności, o których mowa powyżej, zaistnieją po udzieleniu skazanemu pisemnego upomnienia przez sądowego kuratora zawodowego, sąd: a) może zarządzić wykonanie kary, b) zawsze zarządza wykonanie kary, c) zarządza wykonanie kary, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy.	c	art. 75 § 2a
201.	Zatarcie skazania następuje z mocy prawa, co do zasady po upływie: a) okresu próby, b) 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, c) 2 lat od uprawomocnienia się wyroku.	b	art. 76 § 1
202.	Jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich: a) wykonaniem – wyłącznie, b) wykonaniem lub darowaniem – wyłącznie,	c	art. 76 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania.		
203.	Co do zasady, skazanego można warunkowo zwolnić po odbyciu przez niego co najmniej: a) połowy kary, b) 3 miesięcy kary, c) 6 miesięcy kary.	a	art. 78 § 1
204.	Skazanego za przestępstwo w warunkach recydywy wielokrotnej (art. 64 § 2 KK) oraz skazanego, wobec którego wydano prawomocne postanowienie stwierdzające, że bezprawnie utrudniał wykonanie kary pozbawienia wolności, można warunkowo zwolnić po odbyciu: a) 1/2 kary, b) 2/3 kary, c) 3/4 kary.	c	art. 78 § 2
205.	Skazanego na karę 25 lat pozbawienia wolności można warunkowo zwolnić po odbyciu kary w rozmiarze: a) 10 lat, b) 12 lat i 6 miesięcy, c) 15 lat.	b	art. 78 § 3
206.	W przypadku warunkowego zwolnienia czas pozostały do odbycia kary stanowi okres próby, który jednak nie może być: a) krótszy niż rok ani dłuższy niż 3 lata, b) krótszy niż 2 lata ani dłuższy niż 3 lata, c) krótszy niż 2 lata ani dłuższy niż 5 lat.	c	art. 80 § 1
207.	W przypadku warunkowego zwolnienia z kary 25 lat pozbawienia wolności okres próby: a) wynosi 10 lat, b) wynosi 20 lat, c) trwa dożywotnio.	a	art. 80 § 3
208.	W przypadku odwołania warunkowego zwolnienia ponowne warunkowe zwolnienie skazanego na karę pozbawienia wolności nie może nastąpić przed odbyciem, po ponownym osadzeniu, przynajmniej: a) 3 lat kary pozbawienia wolności, b) 5 lat kary pozbawienia wolności, c) roku kary pozbawienia wolności.	c	art. 81 zd. 1
209.	W przypadku odwołania warunkowego zwolnienia wobec skazanego, któremu wymierzono karę 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, ponowne warunkowe zwolnienie nie może nastąpić przed odbyciem, po ponownym osadzeniu, przynajmniej: a) 3 lat kary, b) 5 lat kary, c) roku kary.	b	art. 81 zd. 2
210.	Karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia, o ile warunkowego zwolnienia nie odwołano w okresie próby oraz dalszych: a) 3 miesięcy, b) 6 miesięcy, c) 18 miesięcy.	b	art. 82 § 1
211.	Skazanego na karę ograniczenia wolności, który przestrzegał porządku prawnego, jak również wykonał nałożone na niego obowiązki, orzeczone środki karne, środki kompensacyjne i przepadek, sąd może zwolnić od reszty kary, uznając ją za wykonaną.	b	art. 83

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	Możliwość taka istnieje, o ile skazany odbył przynajmniej: a) 1/3 orzeczonej kary, b) 1/2 orzeczonej kary, c) 3/4 orzeczonej kary.		
212.	Jeżeli środek karny orzeczony został dożywotnio, sąd może uznać go za wykonany, jeżeli skazany przestrzegał porządku prawnego i nie zachodzi obawa ponownego popełnienia przestępstwa podobnego do tego, za które orzeczono środek karny, a środek karny był w stosunku do skazanego wykonywany przynajmniej przez: a) 5 lat, b) 10 lat, c) 15 lat.	c	art. 84 § 2a
213.	Jeżeli sprawca popełnił 2 lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd: a) orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, b) może orzec karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, c) nie orzeka kary łącznej.	a	art. 85 § 1
214.	Sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak: a) 540 stawek dziennych grzywny, roku ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności, b) 710 stawek dziennych grzywny, roku ograniczenia wolności albo 25 lat pozbawienia wolności, c) 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 25 lat pozbawienia wolności.	c	art. 86 § 1
215.	Jeżeli chociażby jedna z podlegających łączeniu grzywien jest wymierzona kwotowo, karę łączną grzywny wymierza się: a) w stawkach dziennych, b) kwotowo, c) w stawkach dziennych albo kwotowo.	b	art. 86 § 2a
216.	W przypadku skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, sąd: a) nie wymierza kary łącznej, b) wymierza karę łączną ograniczenia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności, c) wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.	c	art. 87 § 1
217.	W przypadku zbiegu dwóch lub więcej kar 25 lat pozbawienia wolności, sąd może orzec jako karę łączną: a) tylko karę 30 lat pozbawienia wolności, ponieważ nie może orzec kary dożywotniego pozbawienia wolności, b) karę pozbawienia wolności w granicach od 30 do 50 lat, c) karę dożywotniego pozbawienia wolności.	c	art. 88
218.	Jeżeli środki karne, przepadek, środki kompensacyjne, środki zabezpieczające oraz dozór orzeczono tylko co do jednego ze zbiegających się przestępstw: a) stosuje się je, b) nie stosuje się ich, c) sąd może, ale nie musi ich zastosować.	a	art. 90 § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
219.	W razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa pozbawienia praw publicznych, zakazów lub obowiązku tego samego rodzaju, sąd: a) może zastosować odpowiednio przepisy o karze łącznej, b) stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej, c) może zastosować odpowiednio przepisy o karze łącznej pod warunkiem, że skazany o to wniesie.	b	art. 90 § 2
220.	Jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do: a) górnej granicy ustawowego zagrożenia, b) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, c) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego dwukrotnie.	b	art. 91 § 1
221.	Jeżeli sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 KK, orzeczona kara łączna nie może przekroczyć: a) górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw, b) górnej granicy ustawowego zagrożenia, przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw, c) górnej granicy ustawowego zagrożenia zmniejszonego o połowę, przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw.	a	art. 91 § 3
222.	Środkiem zabezpieczającym nie jest: a) elektroniczna kontrola miejsca pobytu, b) terapia, c) nawiązka.	c	art. 93a § 1
223.	Jeżeli Kodeks karny tak stanowi, tytułem środka zabezpieczającego można orzec: a) pozbawienie praw publicznych, b) zakaz wstępu na imprezę masową, c) obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.	b	art. 93a § 2 w zw. z art. 39 pkt 2c
224.	Środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym można orzec: a) jedynie wówczas, gdy sprawca jest niepoczytalny oraz popełnia czyn zabroniony w warunkach recydywy, b) jedynie wówczas, gdy sprawca jest niepoczytalny i dopuszcza się zbrodni przeciwko życiu, c) jedynie aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości i tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi.	c	art. 93b § 1 i 5
225.	Sąd uchyla środek zabezpieczający, gdy: a) upłynie okres, na jaki go orzeczono, b) biegły lekarz psychiatra na to zezwoli, c) dalsze jego stosowanie nie jest już konieczne.	c	art. 93b § 2
226.	Sąd może zmienić orzeczony wobec sprawcy środek zabezpieczający lub sposób jego wykonywania: a) jeżeli w sprawie, w której orzeczony został ten środek, umorzono postępowanie wykonawcze w całości, b) wyłącznie wtedy, gdy wykonywanie poprzednio orzeczonego środka zabezpieczającego nie jest możliwe, c) jeżeli poprzednio orzeczony środek stał się nieodpowiedni lub jego wykonywanie nie jest możliwe.	c	art. 93b § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
227.	Sąd orzekając środek zabezpieczający: a) czas stosowania tego środka określa z góry w sytuacji, gdy orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, b) czas stosowania tego środka określa z góry w sytuacji, gdy orzeka pobyt w zakładzie psychiatrycznym, c) nie określa z góry czasu stosowania tego środka.	c	art. 93d § 1
228.	Jeżeli sprawca został skazany na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, orzeczony środek zabezpieczający: a) nie jest stosowany, b) stosuje się po odbyciu kary lub warunkowym zwolnieniu – zawsze, c) stosuje się po odbyciu kary lub warunkowym zwolnieniu, chyba że ustawa stanowi inaczej.	c	art. 93d § 5
229.	Sprawca, wobec którego orzeczono środek zabezpieczający w postaci elektronicznej kontroli miejsca pobytu: a) może poddać się nieprzerwanej kontroli miejsca swojego pobytu sprawowanej za pomocą urządzeń technicznych, wyjątkowo także za pomocą noszonego nadajnika, b) może poddać się kontroli miejsca swojego pobytu sprawowanej za pomocą urządzeń technicznych, w tym za pomocą noszonego nadajnika, c) ma obowiązek poddania się nieprzerwanej kontroli miejsca swojego pobytu sprawowanej za pomocą urządzeń technicznych, w tym noszonego nadajnika.	c	art. 93e
230.	Jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności z powodu choroby psychicznej i nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem, sąd może orzec tytułem środka zabezpieczającego zakaz prowadzenia pojazdów: a) na czas oznaczony, nie krótszy niż 3 lata, b) na czas oznaczony, nie krótszy niż 2 lata, a nie dłuższy niż 5 lat, c) bez określenia czasu jego obowiązywania.	c	art. 99 w zw. z art. 39 pkt 3 w zw. z art. 31 § 1
231.	Zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach orzeczony tytułem środka zabezpieczającego, sąd orzeka: a) w latach – od roku do 15 lat, b) w latach – od roku do 10 lat, c) bez określenia terminu, przy czym uchyla go, jeżeli ustały przyczyny jego orzeczenia.	c	art. 99 § 2
232.	Karalność przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje, gdy od czasu jego popełnienia minęło: a) 2 lata, b) 3 lata, c) 5 lat.	c	art. 101 § 1
233.	Gdy przestępstwo stanowi zbrodnię zabójstwa, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu popełnienia upłynęło: a) 20 lat, b) 30 lat, c) 40 lat.	c	art. 101 § 1 pkt 1
234.	Gdy przestępstwo stanowi inną zbrodnię (niż zbrodnia zabójstwa), jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło: a) 10 lat, b) 20 lat, c) 30 lat.	b	art. 101 § 1 pkt 2
235.	Gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło: a) 10 lat,	b	art. 101 § 1 pkt 2a

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) 15 lat, c) 20 lat.		
236.	Gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło: a) 10 lat, b) 15 lat, c) 20 lat.	a	art. 101 § 1 pkt 3
237.	Karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego – jeżeli nie wszczęto postępowania przeciwko osobie – ustaje z upływem: a) 5 lat od czasu jego popełnienia, b) 5 lat od czasu dowiedzenia się o osobie sprawcy, c) roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia.	c	art. 101 § 2
238.	Jeżeli dokonanie przestępstwa zależy od nastąpienia określonego w ustawie skutku, bieg przedawnienia: a) rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił, b) rozpoczyna się od momentu popełnienia przestępstwa, c) rozpoczyna się od momentu ujawnienia przestępstwa.	a	art. 101 § 3
239.	W przypadku skazania na karę 6 lat pozbawienia wolności kary tej nie można wykonać, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku upłynęło: a) 10 lat, b) 15 lat, c) 30 lat.	c	art. 103 § 1 pkt 1
240.	W przypadku skazania na karę 3 lat pozbawienia wolności nie można wykonać tej kary, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło: a) 5 lat, b) 10 lat, c) 15 lat.	c	art. 103 § 1 pkt 2
241.	W przypadku skazania na karę inną, niż kara pozbawienia wolności, nie można wykonać tej kary, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło: a) 5 lat, b) 10 lat, c) 15 lat.	b	art. 103 § 1 pkt 3
242.	Nie można wykonać środka kompensacyjnego w postaci nawiązki, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło (upłynęły): a) 3 lata, b) 5 lat, c) 10 lat.	c	art. 103 § 2
243.	Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania karnego: a) nie dotyczy to jednak braku wniosku albo oskarżenia prywatnego, b) dotyczy to zarówno braku wniosku, jak i oskarżenia prywatnego, c) dotyczy to również braku wniosku, ale nie dotyczy oskarżenia prywatnego.	a	art. 104 § 1
244.	Nie przedawnia się karalność przestępstwa: a) zabójstwa, b) zgwałcenia, c) zbrodni przeciwko pokojowi.	c	art. 105 § 2 w zw. z art. 115 § 13 pkt 3
245.	Z chwilą zatarcia skazania:	a	art. 106

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) uważa się je za niebyłe; wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych, b) uważa się je za niebyłe; wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych tylko na wniosek skazanego, wyłącznie w wypadkach, gdy ustawa dopuszcza taką możliwość, c) uważa się je za niebyłe; wpisu o skazaniu nie usuwa się z rejestru skazanych.		
246.	Nie podlega zatarciu skazanie: a) na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, jeżeli pokrzywdzony był małoletnim poniżej lat 15, b) na karę pozbawienia wolności nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo przeciwko mieniu, c) na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za każde przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności.	a	art. 106a
247.	W przypadku skazania na karę pozbawienia wolności określoną w art. 32 pkt 3 KK zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) 10 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, b) 20 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, c) 20 lat od wykonania kary albo 10 lat od przedawnienia jej wykonania, albo od jej darowania.	a	art. 107 § 1
248.	Sąd może na wniosek skazanego zarządzić zatarcie skazania już po upływie 5 lat, jeżeli skazany w tym okresie przestrzegał porządku prawnego, a wymierzona kara pozbawienia wolności nie przekraczała: a) 2 lat, b) 3 lat, c) 5 lat.	b	art. 107 § 2
249.	W przypadku skazania na karę dożywotniego pozbawienia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) 10 lat od uznania jej za wykonaną albo 5 lat od darowania kary lub od przedawnienia jej wykonania, b) 5 lat od uznania jej za wykonaną albo 3 lat od darowania kary lub od przedawnienia jej wykonania, c) 10 lat od darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.	c	art. 107 § 3
250.	W przypadku skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, b) 3 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, c) 5 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.	a	art. 107 § 4a
251.	W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem: a) roku od wydania prawomocnego orzeczenia, b) 2 lat od wydania prawomocnego orzeczenia, c) 3 lat od wydania prawomocnego orzeczenia.	a	art. 107 § 5
252.	Jeżeli sprawcę skazano za 2 lub więcej niepozostających w zbiegu przestępstw, jak również, jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest: a) tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań, b) tylko zatarcie wszystkich skazań w kolejności, w jakiej popełnione zostały przestępstwa, c) tylko zatarcie wszystkich skazań w kolejności, w jakiej następowały skazania za popełnione przestępstwa.	a	art. 108
253.	Stosowanie ustawy karnej polskiej w stosunku do obywatela polskiego, który popełnił przestępstwo za granicą, jest:	a	art. 109

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) dopuszczalne, b) niedopuszczalne, c) co do zasady, niedopuszczalne.		
254.	Stosowanie polskiej ustawy karnej w stosunku do cudzoziemca, który popełnił czyn zabroniony za granicą, jest: a) dopuszczalne na takich samych zasadach, jak stosowanie ustawy wobec obywatela polskiego, b) niedopuszczalne, c) dopuszczalne, o ile popełnił on czyn zabroniony skierowany przeciwko interesom RP, obywatela polskiego, polskiej osoby prawnej lub polskiej jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, albo przestępstwo o charakterze terrorystycznym lub gdy czyn zabroniony jest w ustawie karnej polskiej zagrożony karą przekraczającą 2 lata pozbawienia wolności, a sprawca przebywa na terytorium RP i nie postanowiono go wydać.	c	art. 110 § 1 i 2
255.	Uznanie czynu za przestępstwo również przez ustawę obowiązującą w miejscu jego popełnienia: a) jest warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, b) nie jest warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, c) może, ale nie musi być warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą.	a	art. 111 § 1
256.	Jeżeli zachodzą różnice między ustawą polską a ustawą obowiązującą w miejscu popełnienia czynu, stosując ustawę polską, sąd: a) uwzględni te różnice na korzyść sprawcy, b) może uwzględnić te różnice na korzyść sprawcy, c) nie może uwzględniać tych różnic.	b	art. 111 § 2
257.	Warunek odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, jakim jest uznanie czynu za przestępstwo również przez ustawę obowiązującą w miejscu jego popełnienia w odniesieniu do polskiego funkcjonariusza publicznego, który pełniąc służbę za granicą popełnił tam przestępstwo: a) również ma zastosowanie, b) nie ma zastosowania, c) nie ma zastosowania, o ile popełnił on przestępstwo w związku z wykonywaniem swoich funkcji.	c	art. 111 § 3
258.	Do przestępstwa fałszywych zeznań złożonych przez obywatela polskiego oraz cudzoziemca wobec urzędu polskiego: a) ustawę karną polską stosuje się niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, b) ustawę karną polską stosuje się tylko w przypadku, gdy czyn taki stanowi przestępstwo również w świetle przepisów obowiązujących w miejscu jego popełnienia, c) nie stosuje się przepisów polskiej ustawy karnej, o ile czyn taki został popełniony za granicą.	a	art. 112 pkt 4
259.	W przypadku popełnienia przestępstwa, z którego została osiągnięta korzyść majątkowa na terytorium RP, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz cudzoziemca: a) niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, nawet jeśli korzyść taka osiągnięta była tylko pośrednio, b) niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, o ile korzyść taka osiągnięta była bezpośrednio, c) tylko w przypadku, gdy czyn taki stanowi przestępstwo również na gruncie polskiej ustawy karnej.	a	art. 112 pkt 5
260.	W stosunku do obywatela polskiego oraz cudzoziemca, którego nie postanowiono wydać, w razie popełnienia przez niego za granicą przestępstwa, do którego ścigania RP jest zobowiązana na mocy umowy międzynarodowej, lub przestępstwa określonego	a	art. 113

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	w rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzonym w Rzymie 17.7.1998 r., ustawę karną polską stosuje się: a) niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, b) tylko w przypadku, gdy przepisy obowiązujące w miejscu popełnienia przestępstwa nie uznają takiego czynu za przestępstwo, c) tylko w przypadku, gdy przepisy obowiązujące w miejscu popełnienia przestępstwa uznają taki czyn za przestępstwo.		
261.	Orzeczenie zapadłe za granicą: a) stanowi przeszkodę do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, b) co do zasady, nie stanowi przeszkody do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, c) co do zasady, stanowi przeszkodę do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim.	b	art. 114 § 1
262.	Wyrok skazujący zapadły za granicą, który został przejęty do wykonania na terytorium RP, jak również orzeczenie zapadłe za granicą dotyczące przestępstwa, w związku z którym nastąpiło przekazanie ścigania lub wydanie sprawcy z terytorium RP: a) co do zasady, nie stanowią przeszkody do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, b) nie stanowią przeszkody do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim, c) stanowią przeszkodę do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn zabroniony przed sądem polskim.	c	art. 114 § 3 pkt 1
263.	Jeżeli nastąpiło przejęcie obywatela polskiego, skazanego prawomocnie przez sąd obcego państwa, do wykonania wyroku na terytorium RP, sąd określa kwalifikację prawną czynu oraz podlegającą wykonaniu karę (lub inny środek przewidziany w ustawie) według prawa: a) polskiego, b) państwa, w którym nastąpiło skazanie, c) co do zasady, według prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie.	a	art. 114 § 4
264.	Czynem zabronionym jest: a) każdy czyn zabroniony pod groźbą kary, b) zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej, c) zachowanie, które zmierza do popełnienia przestępstwa.	b	art. 115 § 1
265.	Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd nie bierze pod uwagę: a) sposobu i okoliczności popełnienia czynu, b) sposobu życia sprawcy po popełnieniu przestępstwa, c) motywacji sprawcy.	b	art. 115 § 2
266.	Przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju. Przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej: a) uważa się za przestępstwa podobne, b) nie uważa się za przestępstwa podobne, c) tylko po spełnieniu dodatkowych warunków można uznać za przestępstwa podobne.	a	art. 115 § 3
267.	Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść: a) zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego, b) tylko osiągnięta dla siebie, c) tylko osiągnięta dla siebie lub osób bliskich.	a	art. 115 § 4
268.	Mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu	c	art. 115 § 5

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	zabronionego przekracza: a) 50-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, b) 100-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 200 000 zł.		
269.	Mieniem wielkiej wartości jest mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza: a) 300-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, b) 500-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 1 000 000 zł.	c	art. 115 § 6
270.	Znaczną szkodą jest szkoda, której wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza: a) 50-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, b) 100-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 200 000 zł.	c	art. 115 § 7
271.	Szkodą w wielkich rozmiarach jest szkoda, której wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza: a) 1 000 000 zł, b) 500-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, c) 300-krotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia.	a	art. 115 § 7a
272.	Kradzież, której sprawca swoim zachowaniem wykazuje postawę lekceważącą lub wyzywającą wobec posiadacza rzeczy ruchomej lub innych osób lub używa przemocy innego rodzaju niż przemoc wobec osoby, w celu zawładnięcia tą rzeczą to: a) kradzież szczególnie zuchwałą, b) rozbój, c) kradzież rozbójnicza.	a	art. 115 § 9a pkt 1
273.	Młodocianym jest sprawca, który: a) w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w I instancji 24 lat, b) w chwili popełnienia czynu zabronionego ukończył 21 lat, ale nie ukończył 24 lat w czasie orzekania w I instancji, c) w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 15 lat.	a	art. 115 § 10
274.	Osobą najbliższą jest wyłącznie: a) małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, a także osoba pozostająca w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli, b) małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu, c) małżonek, zstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.	c	art. 115 § 11
275.	Groźba spowodowania postępowania karnego: a) nie może być uznana za groźbę bezprawną, b) jest groźbą bezprawną, c) jest groźbą bezprawną, chyba że ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem.	c	art. 115 § 12
276.	Ławnik oraz osoba orzekająca w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy: a) nie są funkcjonariuszami publicznymi, b) są funkcjonariuszami publicznymi, c) tylko w niektórych przypadkach mogą być uznani za funkcjonariuszy publicznych.	b	art. 115 § 13 pkt 3
277.	Funkcjonariuszem publicznym nie jest:	c	art. 115 § 13

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) notariusz, b) komornik, c) radca prawny.		pkt 3
278.	Funkcjonariuszem publicznym jest: a) pracownik międzynarodowego trybunału karnego pełniący wyłącznie czynności usługowe, b) komornik, c) adwokat.	b	art. 115 § 13 pkt 3
279.	Osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego: a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe.	c	art. 115 § 13 pkt 4
280.	Osoba zajmująca kierownicze stanowisko w instytucji państwowej: a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym, chyba że instytucja ta zatrudnia mniej niż 50 osób.	b	art. 115 § 13 pkt 6
281.	Osoba pełniąca czynną służbę wojskową (z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie): a) nie jest funkcjonariuszem publicznym, b) jest funkcjonariuszem publicznym, c) jest funkcjonariuszem publicznym tylko w przypadku, gdy zostaje wyznaczona do pełnienia określonych w ustawie funkcji.	b	art. 115 § 13 pkt 8
282.	Funkcjonariuszem publicznym nie jest: a) pracownik międzynarodowego trybunału karnego pełniący wyłącznie czynności usługowe, b) funkcjonariusz Służby Więziennej, c) poseł do Parlamentu Europejskiego.	a	art. 115 § 13 pkt 9
283.	Dokumentem jest wyłącznie: a) każdy przedmiot, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne, b) każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, c) każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.	c	art. 115 § 14
284.	Stala platforma umieszczona na szelfie kontynentalnym: a) uważana jest za statek wodny, b) nie jest uważana za statek wodny, c) może, ale nie musi być uważana za statek wodny.	a	art. 115 § 15
285.	Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza: a) 0,3 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, b) 0,4 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, c) 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.	c	art. 115 § 16
286.	Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza: a) 0,15 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, b) 0,20 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, c) 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.	c	art. 115 § 16

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
287.	Rozkazem jest polecenie określonego działania lub zaniechania wydane: a) służbowo żołnierzowi przez przełożonego lub uprawnionego żołnierza starszego stopniem, b) żołnierzowi przez przełożonego lub uprawnionego żołnierza starszego stopniem, c) żołnierzowi przez przełożonego.	a	art. 115 § 18
288.	Osobą pełniącą funkcję publiczną w rozumieniu Kodeksu karnego jest wyłącznie: a) funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą RP umowę międzynarodową, b) funkcjonariusz publiczny, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą RP umowę międzynarodową, c) funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą RP umowę międzynarodową.	c	art. 115 § 19
289.	Przestępstwem o charakterze terrorystycznym jest czyn popełniony w celu poważnego zastraszenia wielu osób lub zmuszenia organu władzy publicznej RP lub innego państwa albo organu organizacji międzynarodowej, do podjęcia lub zaniechania określonych czynności lub też czyn popełniony w celu wywołania poważnych zakłóceń w ustroju lub gospodarce RP, innego państwa lub organizacji międzynarodowej, a także groźba popełnienia takiego czynu. Czyn taki zabroniony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej: a) 3 lata, b) 5 lat, c) 10 lat.	b	art. 115 § 20
290.	Występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca: a) działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błędnego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, b) działa publicznie i z oczywiście błędnego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, c) działa publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego.	a	art. 115 § 21
291.	Handlem ludźmi jest: a) werbowanie, transport, dostarczanie, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie ludzi m.in. z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej w celu wykorzystania ludzi, nawet za ich zgodą, b) werbowanie, transport, dostarczanie, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie ludzi m.in. z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej w celu wykorzystania ludzi bez ich zgody, c) werbowanie, transport, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie ludzi m.in. z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej w celu wykorzystania ludzi, nawet za ich zgodą.	a	art. 115 § 22
292.	Niewolnictwo to stan zależności, w którym człowiek jest traktowany jak: a) podmiot własności, b) przedmiot własności, c) rzecz.	b	art. 115 § 23
293.	Przepisy części ogólnej Kodeksu karnego: a) można zastosować do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną wyłącznie	c	art. 116

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	wtedy, gdy ustawy te tak stanowią, b) nigdy nie mają zastosowania do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną, c) stosuje się do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną, chyba że ustawy te wyraźnie wyłączają ich zastosowanie.		
294.	Ten, kto zabija człowieka, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 8 lat, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności. Natomiast ten, kto jednym czynem zabija więcej niż jedną osobę: a) podlega takiej samej karze, b) podlega takiej samej karze, której wymiar zwiększony jest o połowę, c) podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 12 lat, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności.	c	art. 148 § 3
295.	Ten, kto zabija człowieka pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami: a) podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż lat 8, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności, b) podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat, c) nie podlega karze.	b	art. 148 § 4
296.	Matka, która zabija dziecko w okresie porodu pod wpływem jego przebiegu: a) nie podlega karze, b) podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, c) podlega karze ograniczenia wolności.	b	art. 149
297.	Kto namową doprowadza człowieka do targnięcia się na własne życie: a) dopuszcza się występkę, b) dopuszcza się zbrodni, c) nie dopuszcza się przestępstwa.	a	art. 151
298.	Ten, kto nieumyślnie powoduje śmierć człowieka: a) podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, b) podlega karze ograniczenia wolności, c) podlega karze ograniczenia wolności lub karze pozbawienia wolności do 3 lat.	a	art. 155
299.	Ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni: a) nie podlega karze, b) podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Przestępstwo to ścigane jest z urzędu, na wniosek pokrzywdzonego, c) podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Przestępstwo to ścigane jest z oskarżenia prywatnego, chyba że pokrzywdzonym jest osoba najbliższa zamieszkująca wspólnie ze sprawcą.	c	art. 157 § 2 i 4
300.	Na wniosek pokrzywdzonego następuje ściganie przestępstwa, którego sprawca: a) ogranicza człowieka w przysługujących mu prawach ze względu na jego przynależność wyznaniową albo bezwyznaniowość, b) wdzierając się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, c) nieumyślnie naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.	c	art. 160 § 5 w zw. z art. 160 § 3 i 1
301.	Kto, wiedząc, że jest zarażony wirusem HIV, naraża bezpośrednio inną osobę na takie zarażenie, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat; ściganie tego przestępstwa następuje: a) z oskarżenia prywatnego, b) niezależnie od tego, czy pokrzywdzony złoży wniosek o ściganie, c) na wniosek pokrzywdzonego.	c	art. 161 § 4

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
302.	Ten, kto człowiekowi znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udziela pomocy, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat. Natomiast ten, kto nie udziela pomocy, do której jest konieczne poddanie się zabiegowi lekarskiemu albo w warunkach, w których możliwa jest niezwłoczna pomoc ze strony instytucji lub osoby do tego powołanej: a) nie popełnia przestępstwa, b) podlega takiej samej karze, c) podlega karze pozbawienia wolności do roku.	a	art. 162 § 1 i 2
303.	Ten, kto umieszcza na statku wodnym lub powietrznym albo w publicznym środku transportu lądowego urządzenie lub substancję zagrażającą bezpieczeństwu osób lub mieniu znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Jeżeli sprawca dobrowolnie uchylił grożące z tego tytułu niebezpieczeństwo: a) nie podlega karze, b) podlega karze w tym samym wymiarze, zmniejszonym o połowę, c) podlega karze ograniczenia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.	a	art. 167 § 1 w zw. z art. 169 § 1
304.	Sprawca spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia zagrażającego życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, mającego postać pożaru, który dobrowolnie uchylił grożące niebezpieczeństwo: a) nie popełnia przestępstwa, b) nie podlega karze za to przestępstwo, c) podlega karze za to przestępstwo, ale sąd odstępuje od jej wymierzenia.	b	art. 169 § 1 w zw. z art. 164
305.	Przestępstwo wypadku drogowego może zostać popełnione: a) tylko umyślnie, b) tylko nieumyślnie, c) zarówno umyślnie, jak też nieumyślnie.	b	art. 177 § 1
306.	Skazując sprawcę, który popełnił przestępstwo określone w art. 177 § 2 KK (wypadek drogowy, którego następstwem jest śmierć innej osoby) znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka karę pozbawienia wolności: a) od 6 miesięcy do 8 lat, b) w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę, c) w wysokości nie niższej niż 3 lata, do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.	c	art. 178 § 1a
307.	Ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega: a) karze pozbawienia wolności do 3 lat, b) karze pozbawienia wolności do 5 lat, c) karze ograniczenia wolności do 5 lat lub karze pozbawienia wolności do 3 lat.	a	art. 178a § 1
308.	Ten, kto pozbawia człowieka wolności, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat, jeśli pozbawienie trwało dłużej niż: a) 24 godziny, b) 3 dni, c) 7 dni.	c	art. 189 § 1 i 2
309.	Kto dopuszcza się handlu ludźmi, podlega karze: a) pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 2 lata, b) pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż rok, c) pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata.	c	art. 189a § 1

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
310.	Przygotowanie do handlu ludźmi: a) jest karalne zawsze, b) nie podlega karze, c) jest karalne, gdy pokrzywdzony o to wystąpi.	a	art. 189a § 2
311.	Ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w osobie, do której została skierowana lub której dotyczy uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat. Czyn ten: a) stanowi przestępstwo ścigane wyłącznie z oskarżenia prywatnego, b) stanowi przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, ale na wniosek pokrzywdzonego, c) stanowi przestępstwo ścigane z urzędu.	b	art. 190 § 1 i 2
312.	Kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia lub udręczenia lub istotnie narusza jej prywatność, popełnia przestępstwo ścigane: a) z oskarżenia prywatnego, b) z oskarżenia publicznego na wniosek pokrzywdzonego, c) z oskarżenia publicznego z urzędu.	b	art. 190a § 1 i 4
313.	Ten, kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat. W przypadku gdy sprawca działał w ten sposób w celu wymuszenia zwrotu wierzycielności, podlega karze pozbawienia wolności w wymiarze: a) takim samym, b) niższym, c) wyższym.	c	art. 191 § 1 i 2
314.	Przestępstwem ściganym na wniosek pokrzywdzonego nie jest: a) wykonanie zabiegu leczniczego bez zgody pacjenta, b) wdarcie się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo nieopuszczenie takiego miejsca wbrew żądaniu osoby uprawnionej, c) popełnienie kradzieży z włamaniem na szkodę osoby najbliższej.	b	art. 192 § 2, art. 279 § 2 i art. 193
315.	Przestępstwo naruszenia miru domowego jest ścigane: a) na wniosek pokrzywdzonego, b) tylko z urzędu, c) z oskarżenia prywatnego.	b	art. 193 § 2
316.	Kwalifikowanym typem przestępstwa zgwałcenia z uwagi na liczbę sprawców jest dopuszczenie się przez sprawcę zgwałcenia wspólnie z co najmniej: a) dwiema innymi osobami, b) jedną inną osobą, c) trzema innymi osobami.	b	art. 197 § 3
317.	Ten, kto wykorzystując bezradność innej osoby lub wynikający z upośledzenia umysłowego lub choroby psychicznej brak zdolności tej osoby do rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem, doprowadza ją do obcowania płciowego lub do poddania się innej czynności seksualnej albo do wykonania takiej czynności, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Ściganie tego przestępstwa: a) następuje z urzędu, b) zawsze następuje na wniosek pokrzywdzonego, c) następuje z oskarżenia prywatnego.	a	art. 198 w zw. z art. 9 § 1 KPK
318.	Ten, kto małoletniemu poniżej 15 lat prezentuje treści pornograficzne lub udostępnia mu przedmioty mające taki charakter albo rozpowszechnia treści pornograficzne w sposób umożliwiający takiemu małoletniemu zapoznanie się z nimi, podlega karze pozbawienia wolności do:	b	art. 200 § 3

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	a) 2 lat, b) 3 lat, c) 5 lat.		
319.	Ten, kto utrzyma treści pornograficzne z udziałem małoletniego poniżej 15 lat, podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat. Sąd: a) może orzec przepadek narzędzi lub innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia tego przestępstwa, chociażby nie stanowiły własności sprawcy, b) orzeka przepadek narzędzi lub innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia tego przestępstwa, chociażby nie stanowiły własności sprawcy, c) orzeka przepadek narzędzi lub innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia tego przestępstwa, o ile stanowią one własność sprawcy.	a	art. 202 § 5
320.	Kto zawiera małżeństwo, mimo że pozostaje w związku małżeńskim, podlega wyłącznie: a) karze pozbawienia wolności do 3 lat, b) karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat, c) grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat.	c	art. 206
321.	Ten, kto w połączeniu ze szczególnym okrucieństwem znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad osobą nieporadną ze względu na jej wiek, stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat. Sprawca tego czynu podlega karze pozbawienia wolności od 2 do 5 lat, jeżeli: a) następstwem tego czynu jest targnięcie się pokrzywdzonego na własne życie, b) następstwem tego czynu jest skuteczne targnięcie się pokrzywdzonego na własne życie, c) następstwem tego czynu jest targnięcie się pokrzywdzonego na własne zdrowie lub życie.	a	art. 207
322.	Ten, kto rozpija małoletniego, dostarczając mu napoju alkoholowego, ułatwiając jego spożycie lub nakłaniając go do spożycia takiego napoju, podlega wyłącznie: a) grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat, b) grzywnie albo karze ograniczenia wolności do 2 lat, c) grzywnie albo karze pozbawienia wolności do 2 lat.	a	art. 208
323.	Kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Ściganie następuje: a) wyłącznie na wniosek pokrzywdzonego, b) wyłącznie z urzędu lub na wniosek organu pomocy społecznej lub organu udzielającego odpowiedniego świadczenia rodzinnego albo zaliczki alimentacyjnej, c) na wniosek pokrzywdzonego, organu pomocy społecznej lub organu podejmującego działania wobec dłużnika alimentacyjnego. Jeżeli zaś pokrzywdzonemu przyznano odpowiednie świadczenie rodzinne albo świadczenia pieniężne wypłacane w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów, ściganie odbywa się z urzędu.	c	art. 209
324.	Ten, kto wbrew obowiązкови troszczenia się o małoletniego poniżej 15 lat albo o osobę nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny osobę tę porzuca, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Sprawca podlega jednak karze pozbawienia wolności od 2 do 15 lat, jeżeli: a) następstwem czynu jest śmierć tej osoby, b) następstwem czynu jest ciężkie uszkodzenie ciała albo śmierć tej osoby, c) następstwem czynu jest uszkodzenie ciała albo śmierć tej osoby.	a	art. 210
325.	Kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zajmuje się organizowaniem adopcji dzieci wbrew przepisom ustawy, podlega karze pozbawienia wolności od: a) 3 miesięcy do 5 lat,	a	art. 211a

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	b) miesiąca do 5 lat, c) roku do 5 lat.		
326.	Ten, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Ściganie tego przestępstwa następuje: a) z oskarżenia prywatnego, b) z urzędu, c) z urzędu, na wniosek pokrzywdzonego.	a	art. 212 § 4
327.	Sprawca nie popełnia przestępstwa, jeżeli publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut służący obronie społecznie uzasadnionego interesu. Jeżeli jednak zarzut dotyczy życia prywatnego lub rodzinnego: a) sprawca nie może się powołać na tę okoliczność, b) dowód prawdy może być przeprowadzony tylko wtedy, gdy zarzut ma zapobiec niebezpieczeństwu dla życia lub zdrowia człowieka, c) dowód prawdy może być przeprowadzony tylko wtedy, gdy zarzut ma zapobiec niebezpieczeństwu dla życia lub zdrowia człowieka albo demoralizacji małoletniego.	c	art. 213 § 2
328.	Ten, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności popełnia przestępstwo. Nie popełnia go jednak ten, kto publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut służący obronie społecznie uzasadnionego interesu. Brak przestępstwa: a) nie wyłącza odpowiedzialności sprawcy za zniewagę ze względu na formę podniesienia lub rozgłoszenia zarzutu, b) wyłącza odpowiedzialność sprawcy za zniewagę ze względu na formę podniesienia lub rozgłoszenia zarzutu, c) wyłącza odpowiedzialność sprawcy za zniewagę ze względu na formę podniesienia zarzutu, ale nie wyłącza jego odpowiedzialności ze względu na formę jego rozgłoszenia.	a	art. 214
329.	W przypadku skazania za pomówienie sąd orzeka podanie wyroku skazującego do publicznej wiadomości: a) o ile uzna to za konieczne, b) na wniosek pokrzywdzonego, c) z urzędu.	b	art. 215
330.	Kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega: a) grzywnie albo karze ograniczenia wolności, b) wyłącznie grzywnie, c) grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.	a	art. 216 § 1
331.	Ten, kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Jeżeli jednak zniewagę wywołało wyzywające zachowanie się pokrzywdzonego albo jeżeli pokrzywdzony odpowiedział naruszeniem nietykalności cielesnej lub zniewagą wzajemną: a) osoba dopuszczająca się zniewagi nie popełnia przestępstwa, b) sąd odstępuje od wymierzenia kary, c) sąd może odstąpić od wymierzenia kary.	c	art. 216 § 3
332.	Ściganie znieważenia odbywa się: a) z oskarżenia prywatnego, b) z urzędu,	a	art. 216 § 5

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) z urzędu, na wniosek pokrzywdzonego.		
333.	Kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku; jeżeli naruszenie nietykalności wywołało wyzywające zachowanie się pokrzywdzonego, sąd: a) może odstąpić od wymierzenia kary, b) umarza postępowanie, c) odstępuje od wymierzenia kary.	a	art. 217 § 2
334.	Przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej jest ścigane: a) z oskarżenia prywatnego, b) z urzędu, c) z urzędu, na wniosek pokrzywdzonego.	a	art. 217 § 3
335.	Ten, kto będąc odpowiedzialny za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie dopełnia wynikającego stąd obowiązku i przez to naraża pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat. Nie podlega karze sprawca, który: a) działa nieumyślnie, b) niezwłocznie uchylił grożące niebezpieczeństwo, c) dobrowolnie uchylił grożące niebezpieczeństwo.	c	art. 220 § 1 i 3
336.	Ten, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 3 lat. Jeżeli jednak czyn ten wywołało niewłaściwe zachowanie się funkcjonariusza lub osoby do pomocy mu przybranej: a) przestępstwo nie zachodzi, b) sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.	c	art. 222
337.	Jeżeli korzyść majątkowa lub osobista albo ich obietnica zostały przyjęte przez osobę pełniącą funkcję publiczną, a sprawca zawiadomił o tym fakcie organ powołany do ścigania przestępstw i ujawnił wszystkie istotne okoliczności przestępstwa, zanim organ ten o nim się dowiedział: a) sprawca przestępstwa nie podlega karze, b) sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, c) sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.	a	art. 229 § 6
338.	Kto, powołując się na wpływy np. w instytucji państwowej, albo wywołując przekonanie u innej osoby lub utwierdzając ją w przekonaniu o istnieniu takich wpływów, podejmuje się pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę, dopuszcza się: a) płaćnej protekcji, b) łapownictwa czynnego, c) łapownictwa biernego.	a	art. 230 § 1
339.	Kto przemocą lub groźbą bezprawną wywiera wpływ na czynności urzędowe sądu, podlega: a) grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 3 lat, b) karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat, c) karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.	c	art. 232 § 1
340.	Ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Warun-	a	art. 233 § 1 i 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	kiem odpowiedzialności jest, aby: a) przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie, b) zeznający został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie, c) zeznający złożył pisemne oświadczenie o świadomości odpowiedzialności karnej grożącej za fałszywe zeznanie.		
341.	Jeżeli świadek, nie wiedząc o prawie do odmowy złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytanie, składa fałszywe zeznanie z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jego najbliższemu, to sąd: a) umarza postępowanie, ponieważ sprawca nie podlega karze, b) może odstąpić od wymierzenia kary, c) musi zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.	a	art. 233 § 3 i art. 17 § 1 pkt 4 KPK
342.	Kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8; jeżeli sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy: a) sąd wobec sprawcy może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, b) sprawca ten nie popełnia przestępstwa fałszywych zeznań, c) sprawca ten nie podlega karze.	a	art. 233 § 1 i 5 pkt 2
343.	Ten, kto zataja dowody niewinności osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego, wykroczenia, wykroczenia skarbowego lub przewinienia dyscyplinarnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Jeżeli sprawca zataja dowody niewinności z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu: a) nie podlega karze, b) podlega karze, c) podlega karze, ale sąd może odstąpić od jej wymierzenia.	a	art. 236
344.	Ten, kto zawiadamia o przestępstwie lub o przestępstwie skarbowym organ powołany do ścigania, wiedząc że przestępstwa nie popełniono: a) nie podlega karze, b) podlega wyłącznie grzywnie, c) podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat.	c	art. 238
345.	Kto, mając wiarygodną wiadomość o karalnym przygotowaniu albo usiłowaniu lub dokonaniu czynu zabronionego określonego w art. 118, 118a, 120–124, 127, 128, 130, 134, 140, 148, 148a, 156, 163, 166, 189, 197 § 3–5, art. 198, 200 i 252 KK lub przestępstwa o charakterze terrorystycznym, nie zawiadamia niezwłocznie organu powołanego do ścigania przestępstw: a) nie podlega karze, b) podlega karze pozbawienia wolności do roku, c) podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat.	c	art. 240 § 1
346.	Ten, kto uwalnia się sam, będąc pozbawionym wolności na podstawie orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy, podlega: a) wyłącznie karom porządkowym określonym przez ustawę – Kodeks karny wykonawczy, b) grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat, c) karze pozbawienia wolności do 3 lat.	b	art. 242 § 1
347.	Ten, kto korzystając z zezwolenia na czasowe opuszczenie zakładu karnego lub aresztu śledczego bez dozoru albo zakładu psychiatrycznego dysponującego warunkami podstawowego zabezpieczenia, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powróci najpóźniej	b	art. 242 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	w ciągu określonego w kodeksie terminu po jego upływie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Termin ten wynosi: a) jeden dzień, b) 3 dni, c) 7 dni.		
348.	Ten, kto uwalnia się sam, będąc pozbawionym wolności na podstawie orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Kwalifikowaną formą tego przestępstwa jest: a) działanie w porozumieniu z innymi osobami, używanie przemocy lub groźenie jej użyciem albo uszkodzanie miejsca zamknięcia, b) działanie w porozumieniu z innymi osobami w liczbie co najmniej 3, używanie przemocy lub powodowanie znacznych strat materialnych, c) działanie w porozumieniu z innymi osobami w liczbie co najmniej 2, używanie przemocy lub powodowanie znacznych strat materialnych w miejscu zamknięcia.	a	art. 242 § 4
349.	Ten, kto bierze lub przetrzymuje zakładnika w celu zmuszenia organu państwowego lub samorządowego, instytucji, organizacji, osoby fizycznej lub prawnej albo grupy osób do określonego zachowania się, podlega karze pozbawienia wolności od 3 do 20 lat. Jeśli jednak sprawca odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika: a) podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat, b) nie podlega karze, c) sąd może odstąpić od wymierzenia kary za to przestępstwo.	b	art. 252 § 1 i 4
350.	Publiczne pochwalenie popełnienia przestępstwa: a) nie jest karalne, b) jest zagrożone karą grzywny do 60 stawek dziennych, c) jest zagrożone karą grzywny do 180 stawek dziennych, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.	c	art. 255 § 3
351.	Ten, kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, podlega karze pozbawienia wolności od roku do 8 lat. Sprawca tego przestępstwa podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat, o ile: a) grupa albo związek mają charakter zbrojny albo mają na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym, b) grupa albo związek mają charakter zbrojny albo gdy działają w szczególnie brutalny sposób, c) w wyniku ich działania popełnione zostanie przestępstwo zabójstwa albo gdy działają one w szczególnie brutalny sposób.	a	art. 258 § 1 i 2
352.	Ten, kto grupę albo związek mające na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym zakłada lub taką grupą lub związkiem kieruje, podlega karze pozbawienia wolności na czas od: a) 3 do 20 lat, b) 5 do 20 lat, c) 3 do 10 lat.	a	art. 258 § 4
353.	Ten, kto grupę albo związek mające na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym zakłada lub taką grupą lub związkiem kieruje, podlega karze. Sprawca może jej jednak nie podlegać, o ile: a) dobrowolnie ujawnił przed organem powołanym do ścigania przestępstw wszystkie istotne okoliczności popełnionego czynu lub zapobiegł popełnieniu zamierzonego przestępstwa. Nie dotyczy to jednak przestępstwa skarbowego, b) dobrowolnie odstąpił od udziału w grupie albo związku i ujawnił przed organem powołanym do ścigania przestępstw wszystkie istotne okoliczności popełnionego czynu lub zapobiegł popełnieniu zamierzonego przestępstwa. Nie dotyczy to jednak przestępstwa skarbowego,	c	art. 259

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) dobrowolnie odstąpił od udziału w grupie albo związku i ujawnił przed organem powołanym do ścigania przestępstw wszystkie istotne okoliczności popełnionego czynu lub zapobiegł popełnieniu zamierzonego przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego.		
354.	Ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, umożliwia lub ułatwia innej osobie pobyt na terytorium RP wbrew przepisom, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Sąd może jednak zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia: a) w wyjątkowych wypadkach, gdy sprawca nie osiągnął korzyści majątkowej, b) w wyjątkowych wypadkach, gdy sprawca nie osiągnął korzyści majątkowej lub gdy była ona niewielkich rozmiarów, c) w wyjątkowych wypadkach, gdy sprawca nie osiągnął korzyści majątkowej lub gdy była ona niewielkich rozmiarów albo gdy ją dobrowolnie zwrócił.	a	art. 264a § 2
355.	Ten, kto wbrew przepisom ustawy lub przyjętemu na siebie zobowiązaniu, ujawnia lub wykorzystuje informację, z którą zapoznał się w związku z pełnioną funkcją, wykonywaną pracą, działalnością publiczną, społeczną, gospodarczą lub naukową, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Ściganie tego przestępstwa następuje: a) na wniosek pokrzywdzonego, b) z urzędu, c) z oskarżenia prywatnego.	a	art. 266 § 1 i 3
356.	Ten, kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przelamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne albo inne szczególne jej zabezpieczenie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Ściganie tego przestępstwa następuje: a) z oskarżenia prywatnego, b) z urzędu, c) na wniosek pokrzywdzonego.	c	art. 267 § 1 i 3
357.	Ten, kto nie będąc do tego uprawnionym, niszczy, uszkadza, usuwa lub zmienia zapis istotnej informacji albo w inny sposób udaremnia lub znacznie utrudnia osobie uprawnionej zapoznanie się z nią, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Kwalifikowaną formą popełnienia tego przestępstwa jest: a) wyrządzenie przy jego dopuszczeniu szkody majątkowej, b) wyrządzenie przy jego dopuszczeniu znacznej szkody majątkowej, c) zniszczenie, uszkodzenie, usunięcie lub zmiana zapisu istotnej informacji w sytuacji, w której niemożliwe jest jej odtworzenie.	b	art. 268 § 1 i 3
358.	Ten, kto nie będąc do tego uprawnionym, niszczy, uszkadza, usuwa lub zmienia zapis istotnej informacji albo w inny sposób udaremnia lub znacznie utrudnia osobie uprawnionej zapoznanie się z nią, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Ściganie tego przestępstwa następuje: a) na wniosek pokrzywdzonego, b) z urzędu, c) z oskarżenia prywatnego.	a	art. 268 § 1 i 4
359.	Ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Ten, kto wypełnia blankiet, opatrzone cudzym podpisem, niezgodnie z wolą podpisanego i na jego szkodę albo takiego dokumentu używa, podlega karze w wymiarze: a) niższym, b) wyższym, c) takim samym.	c	art. 270 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
360.	Ustawa – Kodeks karny przewiduje odpowiedzialność za formę stadialną przygotowania do przestępstwa: a) zabójstwa, b) rozboju, c) podrobienia lub przerobienia dokumentu w celu użycia go za autentyczny.	c	art. 270 § 3
361.	Funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Kara może być wyższa w przypadku, gdy: a) sprawca dopuszcza się tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, b) sprawca popełniając ten czyn, wyrządził szkodę majątkową, c) sprawca popełniając ten czyn, wyrządził znaczną szkodę majątkową.	a	art. 271 § 1 i 3
362.	Ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Ściganie tego przestępstwa: a) w żadnym wypadku nie może być uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie, b) następuje na wniosek pokrzywdzonego, c) następuje na wniosek pokrzywdzonego, jeżeli kradzież popełniono na szkodę osoby najbliższej.	c	art. 278 § 4
363.	Przepisy dotyczące przestępstwa kradzieży: a) stosuje się odpowiednio do kradzieży energii, b) nie mają zastosowania do kradzieży energii, c) nie mają zastosowania do kradzieży energii, natomiast stosuje się je do kradzieży gazu.	a	art. 278 § 5
364.	Ten, kto kradnie z włamaniem, podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat. Ściganie tego przestępstwa: a) w żadnym wypadku nie może być uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie, b) następuje na wniosek pokrzywdzonego, c) następuje na wniosek pokrzywdzonego, jeżeli kradzież popełniono na szkodę osoby najbliższej.	c	art. 279 § 2
365.	Kto w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, używa przemocy wobec osoby, dopuszcza się: a) rozboju, b) kradzieży rozbójniczej, c) wymuszenia rozbójniczego.	b	art. 281
366.	Przestępstwa sprzeniewierzenia dopuszcza się ten, kto: a) przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą, b) przywłaszcza sobie cudze prawo majątkowe, c) przywłaszcza sobie rzecz znalezioną.	a	art. 284 § 2
367.	Ten, kto włączając się do urządzenia telekomunikacyjnego, uruchamia na cudzy rachunek impulsy telefoniczne, podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat. Ściganie tego przestępstwa: a) następuje zawsze na wniosek pokrzywdzonego, b) następuje na wniosek pokrzywdzonego, o ile przestępstwo to zostało popełnione na szkodę osoby najbliższej, c) w żadnym wypadku nie może być uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie.	b	art. 285 § 2
368.	Ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsię-	c	art. 286 § 1 i 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	branego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Natomiast ten, kto żąda korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy, podlega karze w wymiarze: a) wyższym, b) niższym, c) takim samym.		
369.	Ten, kto bez upoważnienia wpływa na automatyczne przetwarzanie, gromadzenie lub przekazywanie danych informatycznych lub zmienia, usuwa albo wprowadza nowy zapis danych informatycznych, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Kara taka wymierzana jest sprawcy, o ile działał on: a) wyłącznie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, b) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wyrządzenia innej osobie szkody, c) z pobudek zasługujących na szczególne potępienie, w tym w szczególności w celu wyrządzenia innej osobie szkody.	b	art. 287 § 1
370.	Ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Ściganie tego przestępstwa: a) następuje na wniosek pokrzywdzonego, b) następuje na wniosek pokrzywdzonego, o ile przestępstwo to zostało popełnione na szkodę osoby najbliższej, c) w żadnym wypadku nie może być uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie.	a	art. 288 § 1 i 4
371.	Ten, kto zabiera w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Kara może jednak być wyższa w przypadku, gdy: a) sprawca działa z pobudek zasługujących na szczególne potępienie, b) pojazd używany jest do celów zarobkowych lub gdy pojazd stanowi mienie znacznej wartości albo sprawca następnie porzuca pojazd w stanie uszkodzonym lub w takich okolicznościach, że zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości, c) sprawca tego czynu pokonuje zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, pojazd stanowi mienie znacznej wartości albo sprawca następnie porzuca pojazd w stanie uszkodzonym lub w takich okolicznościach, że zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości.	c	art. 289 § 2
372.	Ściganie przestępstwa zaboru pojazdu: a) następuje zawsze na wniosek pokrzywdzonego, b) następuje na wniosek pokrzywdzonego, o ile przestępstwo to zostało popełnione na szkodę osoby najbliższej, c) w żadnym wypadku nie może być uzależnione od złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie.	b	art. 289 § 5
373.	W przypadku skazania sprawcy za wyrąb drzewa w lesie albo za kradzież drzewa wyrąbanego lub powalonego, sąd: a) może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości podwójnej wartości drzewa, b) orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości podwójnej wartości drzewa, c) orzeka na wniosek pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości wartości drzewa.	b	art. 290 § 2
374.	Ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. W wypadku mniejszej wagi: a) sąd odstępuje od wymierzenia kary, b) sąd może odstąpić od wymierzenia kary, c) sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.	c	art. 291 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
375.	Ten, kto rzecz, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Przepis ten: a) nie znajduje zastosowania do programu komputerowego, b) stosuje się odpowiednio do programu komputerowego, c) stosuje się do programu komputerowego tylko w przypadku, gdy nie mogą być zastosowane przepisy odrębne, dotyczące programów komputerowych.	b	art. 292 § 1 i art. 293 § 1
376.	Ten, kto będąc obowiązany na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień lub niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku, wyrządza jej znaczną szkodę majątkową, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Jeśli jednak sprawca przed wszczęciem postępowania karnego dobrowolnie naprawił w całości wyrządzoną szkodę: a) sprawca podlega tylko grzywnie lub karze ograniczenia wolności do roku, b) sąd może odstąpić od wymierzenia kary, c) sprawca nie podlega karze.	c	art. 296 § 1 i 5
377.	Ten, kto w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat. Ściganie przestępstwa następuje na wniosek pokrzywdzonego, o ile: a) przestępstwo to zostało popełnione na szkodę osoby najbliższej, b) pokrzywdzonym nie jest Skarb Państwa, c) szkody przez nie wyrządzone nie przekraczają kwoty 10 000 zł.	b	art. 300 § 1 i 4
378.	Zbrodni nie stanowi: a) podrobienie albo przerobienie polskiego pieniądza, b) kradzież z włamaniem, c) przetrzymywanie zakładnika w celu zmuszenia organu samorządowego do określonego zachowania się.	b	art. 310 § 1, art. 279 § 1 i art. 252 § 1 w zw. z art. 7 § 2
379.	Kodeks karny przewiduje karalność przygotowania do popełnienia przestępstwa: a) podrobienia albo przerobienia polskiego albo obcego pieniądza, b) zabójstwa, c) rozboju.	a	art. 310 § 4 w zw. z art. 16 § 2
380.	Ten, kto używa w obrocie gospodarczym, podrabia albo przerabia znak urzędowy, mający stwierdzić upoważnienie lub wynik badania albo w obrocie publicznym używa przedmiotów opatrzonych takimi podrobionymi albo przerobionymi znakami, podlega: a) grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat, b) grzywnie albo karze ograniczenia wolności do 2 lat, c) tylko grzywnie.	a	art. 314
381.	Pieniądze, dokumenty i znaki wartościowe podrobione, przerobione albo z usuniętą oznaką umorzenia oraz podrobione lub przerobione narzędzia pomiarowe: a) ulegają przepadkowi, chociażby nie stanowiły własności sprawcy, b) ulegają przepadkowi, o ile stanowią własność sprawcy, c) nie ulegają przepadkowi.	a	art. 316 § 1
382.	Podrobione albo przerobione znaki urzędowe mające stwierdzić upoważnienie lub wynik badania: a) należy usunąć, o ile nie będzie to połączone ze zniszczeniem przedmiotu, b) należy usunąć, chociażby to miało być połączone ze zniszczeniem przedmiotu,	b	art. 316 § 2

Nr	Treść pytania	Odp.	Źródło
	c) podlegają archiwizacji.		
383.	Żołnierz, który w wypadku nieposłuszeństwa lub oporu stosuje środki niezbędne w celu wymuszenia posłuchu dla rozkazu, do którego wydania był uprawniony, jeżeli okoliczności wymagają natychmiastowego przeciwdziałania, a posłuchu dla rozkazu nie można osiągnąć w inny sposób: a) popełnia przestępstwo, ale sąd odstępuje od wymierzenia kary, b) nie popełnia przestępstwa, c) nie podlega karze.	b	art. 319 § 1
384.	Środkiem karnym stosowanym wobec żołnierzy nie jest: a) wydalenie z zawodowej służby wojskowej, b) zakaz używania broni, c) zawieszenie w wykonywaniu czynności służbowych na okres od 3 miesięcy do 2 lat.	c	art. 324 § 1